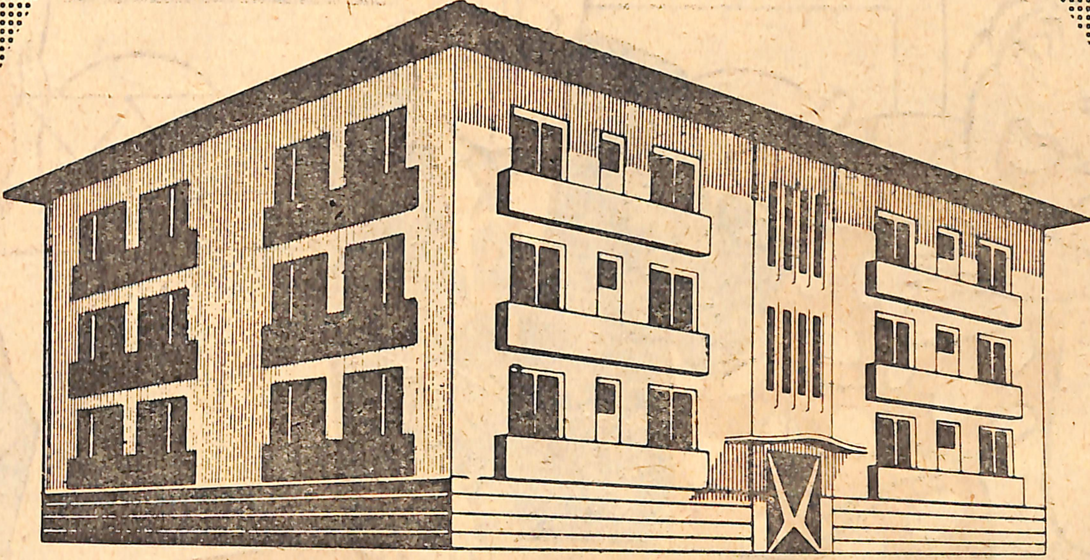
Akbaba

— Maaşı ortaya koydum çocuklar...
Buyurun yuvarlak masaya!..

28 EKİME KADAR
TASARRUFLARINIZI İŞ BANKASINDA TOPLAYINIZ

BİR TALİHLİYE

6 DAİRELİ
APARTMANIN TAMAMI

34 Apartman Dairesi - 4 adet 100.000 lira
ve çeşitli para ikramiyeleri
cem'an 4 MİLYON

Çekiliş 29 Aralıkta

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Faal - 2092 / 62

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinçcağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Erçan Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Cilt : 1 — Sayı : 9
YIL : 38
28 Eylûl 1961
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Listeler!

PARTİLERİN aday listelerini gözden geçirdiniz mi?... Hepsini bir araya toplasak, acaba koltuklarını dolduracak bir Atatürk hükûmeti kurabilir miyiz?... Sanmıyorum...

Neden böyle demezsiniz elbet: O altın çağımızın adayları, listelere, ocak, bucak başkanlarının menfaat eleklerinden dökülmez, Çankaya'nın duygu ve düşünce süzgecinden damla damla süzülürdü: İnönü'ler, Fethi Okyar'lar, Şükrü Kaya'lar, Mahmut Esat Bozkurt'lar, Saraçoğlu Şükrü'ler, Cemal Hüsnü Taray'lar, Recep Peker'ler, Hasan Saka'lar, Fuat Ağralı'lar, Abdülhalik Renda'lar, Necmeddin Sadak'lar, Hasan Âli Yücel'ler, hattâ Atatürk'ün bütün direktiflerini söz olmadan sezen oynak zekâlı Tevfik Rüştü'ler ve daha sütunlar, sütunlar, sütunlar dolusu günün ünlü isimleri... O Meclislerden, her Bakanlık için bir değil, kolayca iki, üç değer bulabilirdiniz...

Söyleyiniz bana: İnönü çapında bir Başbakandan vazgeçtim. O, Atatürk'ten sonra bizim ikinci talihimizdir. Ama, Medeni Kanunla sosyal yapımızı değiştiren Mahmut Esat Bozkurt yaradılışında som idealist, aydın bir devrimci gösterebilir misiniz bu listeler içinde?...

Şükrü Kaya'nın zekâ ve kültür yapısında, devlet hizmetinin tecrübe çarklarından geçmiş bir İçişleri Bakanı bulabilir misiniz acaba?...

Bunların hepsi için yüz ağartıcı satırlar sıralamak güç değildir. Güç olan, çok, çok, çok güç olan bu demokrasi Meclisleriyle uzun ömürlü, uzun başarılı hükûmetler kurabilmektir.

Partilerin iç işlerine karışamayız. Ama C.H.P. nin her işine karışmak hakkımızdır: Ondan başka ümidimizin partisi var mı?...

Bu yakınlıkla sayın İnönü'den sitemlerimizi saklıyamıyacağız:

Kurultayda, bir Kasım Gülek'e karşı yaptığı sert çıkışı, kendisinden yüzde on merkez kontenjanını esirgeyen çorak ruhlulara karşı niçin yapmadı?...

Her yeni Meclis bir öncekinden daha sokak oluyor. Bunun sonu mu?.. Ben düşünmekten korkuyorum!

Yusuf Ziya ORTAÇ

DÜZELTME :

Düşünceme, geçen sayıdaki yazımda bir kelime eksikliği, istediğim anlamı vermemiştir. «E, Yassıada'da toplanan beşyüz kişi mi?» cümlesi bir «yalnız» ilâvesiyle «E, yalnız Yassıada'da...» olacaktır.

Özür dileyerek düzeltirim.

Y. Z. O

Kafiye

Adaylardan bir şair seçmenlere bir destan yazıyordu. Arkadaşına sordu:

— Mebus'a bir kafiye bulsana...

— Meyus!...

Şair sinirlendi:

— Yahu bırak şakayı... İyi bir kafiye bul...

— İyi bir kafiye... İyi bir kafiye... Buldum: Mahpus!...

Yassıada dâvâları bitti...

— Tarih — Allah bu bahsi bir daha açtırmasın!

YUVARLAK masa

ADNAN VELİ

— Olmaaaaaaz, olamaz... Olamaz efendim, .olamaz.. Ben bu ailenin reisiyim. Bu evde benim dediğim olur...

— Hıh... Aile reisini sevsinler. Biz şimdiye kadar reis mi görmedik yani? Senin gibi reis, Mıstâ beyin dalyanında da var..

— Bana bak hanım... Bu böyle gitmez. Evin içinde huzur diye bir şey kalmadı. Karı koca arasında karşılıklı saygı olmazsa, o evde bet bereket de olmaz. Bir kadın her şeyden önce kocasına karşı nasıl davranacağını, nasıl hürmet edeceğini bilmelidir. Senin söylediğin o lâflar, evli bir kadının ağzına yakışır mı?.. Cevap versene!.. Hele evli kadın, bunu kocasına karşı söyliyebilir mi?

— Ayol, o eski zamanlar geçti artık. Biraz kafanı moderin yapsana... Biraz başını kaldırıp da etrafına baksana... Ben seninle evlendimse, Hafız hanım olmak için evlenmedim ya... Ben hür düşünceli kadınım. Bir lâf söylediğim zaman göynümde kötülük yoktur.

— Olsun... Söylenmez. Ne kadar serbest kafalı olursa olsun, bir kadın bu lâfı kocasına söyliyemez...

— Ben söylerim. Kimseden korkum yok... Beğenmiyorsan boşarsın..

— Boşarım öyleyse..

— Eğer ki boşamazsan, senden namussuzu yoktur.

— Ben de seni boşamazsam, senden namussuzu olmasın...

— Lâkırdıyı gargara ettirme öyle... Gebeş herif...

— Gebeş senin anandır. Kirpi dikeni karı...

— Ben miyim kirpi dikeni?.. Ya sen nesin a gusulhane süzgeci?.. A tava karası!.. A dibi delik dondurma fıçısı. O senin gebeş dediğin anam, evlât muhabbeti uğruna tarihlere geçmiş kadındır. Ben benim anama gebeş diyecek kocanın göbeğinin üzerinde mısır patlatırım da sıcak kalburu da adamın kıçına bağlayıverirım.

— Sen mi yaparsın?..

— Ben yaparım ya, ne zannettin?

— Ben de senin o ağzına parmaklarımı takarsam, lohusa başında Amerikan bezi yırtar gibi, ağzını yırtıveririm.

Bu sırada oda kapısı açıldı. Başında mavi çiçekli yemenisiyle kızın annesi Firkat hanım içeriye girdi:

— Ayol ne gürültüsü bu böyle?.. Ne diye bağırıp çağırıyorsunuz? Duyanlar da Halk Partisi Kurultayı bizim evde toplandı sanacaklar. İyice rezilliği ele aldınız artık.. Damat!.. Sinameki damat!.. Gene senden çıkmıştır bu iş..

Kadın atıldı:

— Sana ne dedi, iliyor musun anneciğim?..

Firkat hanımın kaşları çatıldı. Hem kadının, hem kocasının yüzüne ters ters baktıktan sonra, gayet ciddî sordu:

— Ne dedi?..

— Gebeş anan, dedi.

— Gebeş mi?.. Ben mi gebeş mişim?..

— Kör olayım öyle dedi..

Firkat hanım adama döndü:

— Söylesene, ben miymişim gebeş olan?.. Erkeksen yüzüme karşı söyle...

— Canım, kayınvalde.. İnsanın ağzından öfkeyle, istemediği bir şey de çıkabilir.

— Senin ağzından mı çıktı bu lâf?

— Ağzımızdan kaçtı..

— Bana bak erik kurusu herif!.. Köfte maşasını zeytinyağında kızdırıp da, senin o adliye muşambasına dönmüş suratına yapıştırı yapıştırıverirsem, Vallâhi kestane dikeni döşekte basur ameliyatı olmuş kilise zangocuna döndürüveririm seni... Seni gidi tenekeci havyası seniiii.... Seni gidi aşiret aptesanesinin paslı tenekesi seniiii!.. Seni gidi horoz mahmuzuyla gözleri oyulasıca herif seniiiii!... Seni gidi lâtilokum tozuna bulayıp da lâğıma atılasıca herif seni!.... Bana gebeş diyeceksin haaaa?... Benim gibi sultanlar misali bir kadına gebeş diyeceksin haaaaa?... Ben senin gibi dul katır tezeklerinin içinde yetişmedim. Atlas döşeklerde, lalalarla, halayıklarla, kırk çeşmizar dualarıyla, aguucuklarla, maşallahlarla büyütüldüm. Benim kızım da anasına çekmiştir. Sen şimdi benim Şile bezi sattığıma ne bakıyorsun?.. Ben doğuştan asilim, a kaşkaloz!..

Buldun da bunuyorsun değil mi? Eğer ki benim insaniyetliğim olmasaydı, sen böyle ekmek ayvası gibi kızı nereden bulup da alırdın? Sana kim kız verirdi a kuru sarmısak filizi herif!.. Bir de bana gebeş diyeceksin haaaa!... Vallahi seni şuracıkta ayağımın altına alıp da şah damarına dişlerimi geçiriverirsem, yedi iklim dört köşe hoca hoca dolaşsan, gene de devasını bulamazsın, hallaç mavasılı herif!... Bana gebeş diyecek dilleri iç ceviz havanında yirmi dört saat döverim ben... Al bakayım lâfını geri.. Söyliyeceklerim bitmedi ama, al ilk siftah lâfını geri.. Al da ondan sonra konuşalım. Al bakayım...

Damat şaşırmıştı. Ne cevap vereceğini bilemiyordu. Üzgün, mahzun bir sesle:

— Muhterem kayın valdeciğim, dedi. Bu iş böyle gitmiyecek. Ben Perizat'la evlendikten sonra kaç defa kavga ettimse, hep incir çekirdeğini doldurmıyan sebeplerden kavga ettim. Kavga çıkınca da tabii birbirimizi kırıyoruz. Boş yere evde huzursuzluk başlıyor. Onun için sen şimdi ne söylesen haklısın kayın valdeciğim...

— Ne o? Ne de çabuk değiştin?.. Garbunatlı suya gastırılmış Soya fasulyası gibi, ne de çabuk yumuşayıverdin...

— Başka bir teklifim var kayın valdeciğim.. Görüyorsun bu iş böyle gitmiyecek..

Perizat atıldı:

— Boşan efendim, boşan... Yarından tezi yok boşan...

— Hayır hayır.. Onu demek istemedim karıcığım Tam tersini söyliyecektim. Sinirlenme karıcığım... Şu yalancı dünyada birbirimizi kırıp gücendireceğimize tatlı tatlı geçinsek olmaz mı sanki?

Firkat hanım atıldı:

— Senin geçinmiye göynün olmadıktan sonra, kız ne yapsın? Melâike gibi kızımı sinir illetine uğrattıktan sonra, seninle kim geçinir ayol?

— Dinle bak kayınvaldeciğim. Ben çok değiştim artık. Şimdiden sonra kuzu gibi olacağım. Ama bir şartla...

— Şartın şurtun neymiş, çabuk söyle...

— Şartım şu.. Siz de evin erkeğine karşı saygılı olacaksınız. Hepimiz elele verip, gül gibi geçineceğiz.

Bazı ses ve saz sanatkârları adaylıklarını koydular. (Gazeteler)

YAZISIZ!

— Ayol biz zaten geçiniyoruz. Tekmil geçimsizliği çıkaran sensin.

— Peki öyleyse... Şimdi içerdeki masayı getireyim. Onun başına oturup bir anlaşma yapacağız.

— Masa başında mı olacak bu anlaşma?

— Tabii... Gazetelerde de okumadınız mı?.. Yuvarlak masanın başına oturup da elele verdin miydi, her şey gül gülistan oluyor...

Firkat hanım, başını salladı:

— Sahiden okumuştum. Yuvarlak masanın etrafında toplanıp iyilik için konuşunca her şey iyi oluyormuş..

— Onun için kayınvaldeciğim, sen sofadaki bizim yemek masasını, bir zahmet, içeriye alıver de, şunun etrafına biz halkalanıverelim.

— İçeriki yemek masası olmaz...

— Neden olmaz valdeciğim?

— Bir ayağı kırık onun...

— Ayağını ben iğretiden tutturuveririm.

— Çatalları boşaltayım mı çekmecesinden?..

— Boşalt valdeciğim. Bıçakları da boşalt. Madem burada hayırlı bir niyetle toplanacağız, çatal bıçak karışmasın işin içine...

— Hay Allah senin iyiliğini versin. Yumuşatıverdi beni çabucak.

Firkat hanım, dizlerini tuta tuta yerinden kalktı. Perizat da biraz gevşemişti. Ama buna rağmen, kocasının yüzüne bakamıyordu. Adam, köşedeki konsola gitti. Çekmeceyi çekip bir kalemle bir bloknot çıkardı. Firkat hanım masayı içeriye sokmıya çalışıyordu:

— Ayol, dedi. Ne düşüncesiz adamsın sen... Kadın işi mi bu, yoksa erkek işi mi?.. Biraz yardım etsene...

— Geleyim kayınvaldeciğim. Sen meraklanma, canını üzme. Sana benim gibi bin tane damat feda olsun. Melâike kayınvaldeciğim benim.

— Haydi, Allaha emanet ol da, fazla uzun etme... Sana da birazıcık yüz vermiye gelmiyor. Koy bakalım şu masayı...

— Şuraya koyayım işte.. Şu iskemleleri de etrafına dizeyim... Perizatcığım, gel sen şöyle otur.. Sen de şu tarafa geç melek yüzlü kayınvaldeciğim.. Allah bizi birbirimizden ayırmasın. Âmiiiin!.

Yuvarlak masanın etrafına çepeçevre oturdular. Firkat hanım, dayanamayıp sordu:

— Kuzum bu yuvarlak masanın duası falan var mı?

— Yooo, öyle şeyler yok.. Aramızda karar verip yazacağız...

— Haaa, ben de Zekeriyya sofrası gibi zannetmiştim.

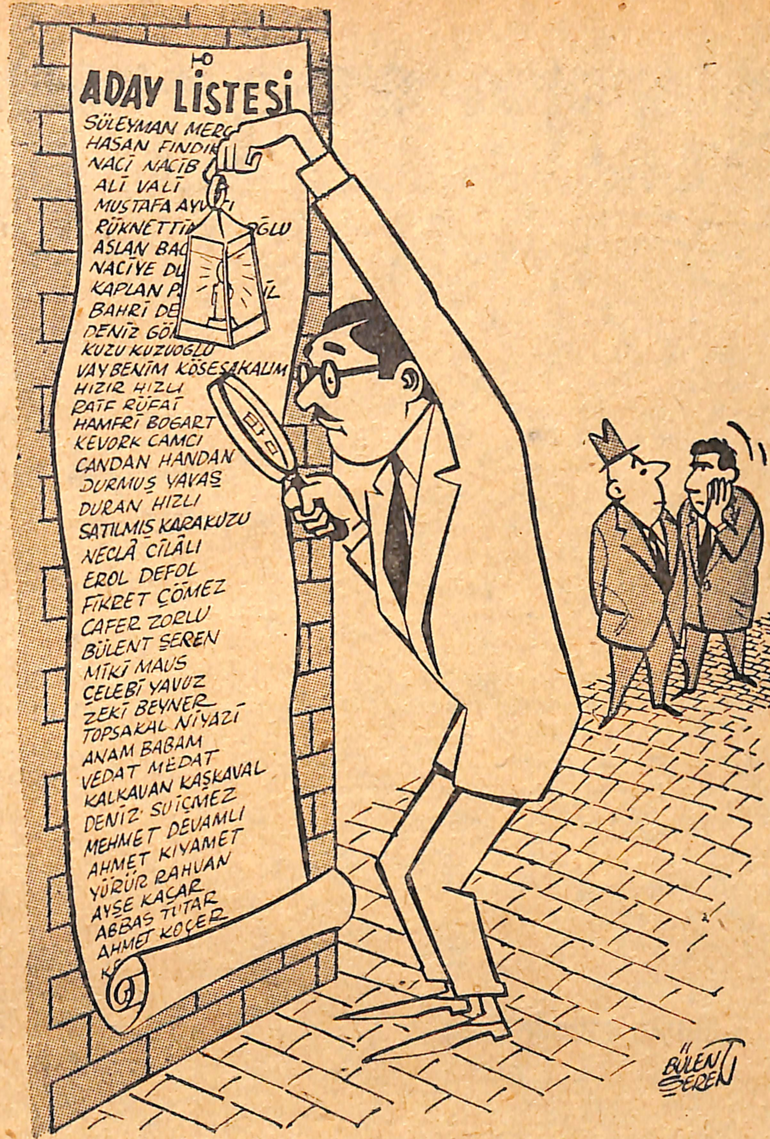
— Hayır, ben şimdi şu deftere yazacağım...

— Ne yazacaksın ayol?.. Biz bu masanın başına, iyi geçinmek için mi oturduk, yoksa Ayastofonos muahedesi mi yapacağız? Senin kâtibi adilliğin tuttu galiba...

— Hayır kayınvaldeciğim. Bak ben şimdi, iyi geçimin birinci maddesini yazıyorum buraya...

— Yaz bakalım...

— Yazayım. Birinci maddeyi yazıyorum. «Bu evde oturan Bayan Firkat'le kızı Perizat ve damadı İhsan, kendi aralarında gül gibi geçinmiye ve birbirlerini incitmemiye kesin şekilde karar vermişlerdir.» Öyle değil mi? Melek kayınvaldeciğim?.

— Ne arıyor böyle?
— Bakan olabilecek bir adam!...

Kız — Ay yapma... görecekler!...

— Ayol onu sen söylüyorsun. Bakalım, tavuk gerisi tövbe tutar mı?

— Artık işte anlaşma yapıyoruz ya?..

— Peki hadi, bitti mi?..

— Yooo, bitmedi. İkinci maddeyi de yazıyorum.

— Yaz bakalım.

— Madde: 2 «Bu evin reisi İhsan bey olmakla beraber, kayınvalde olan Firkat hanım da en geniş salâhiyetlere sahip olup, kendisi istediği hareketi yapabileceği gibi, kızının dediklerini ve isteklerini de kocasına naklederek ona vekâlet edebilecektir.» Bu maddeyi nasıl buldun kayınvaldeciğim?..

— İyice anlıyamadım..

Perizat atıldı:

— Yani anne, «dediği dedik, öttürdüğü düdük» demiye getiriyor. Getiriyor ama, benim söylediklerimi maddeye geçirelim.

— Emret karıcığım. Sen de bir madde söyle...

— Söyliyeyim de yaz. «Perizat evin hanımefendisi olup kocasına yemek pişirmiye ve akşama kadar eşekler gibi çalışmıya mecbur olmayıp, arada bir arkadaşlarına veya çay toplantılarına gitmek hakkına her zaman sahiptir.»

— İyi ya, onu da yazalım. Ama buna karşılık benim de bir maddem var karıcığım?

Firkat hanım atıldı:

— Neymiş senin madden?..

— Bak onu da yazayım melek kayınvaldeciğim. «İhsan bey, evin reisi olduğu için akşamları eve geldiği vakit karısı terliklerini getirip vermeyi bir vazife addeder. İhsan, geceleri yatarken karısının uykusunu kaçırmamak için iki yastığı üstüste koyarak uyumayı kabul etmekle beraber, kendisi yorgun argın evine dönünce kayınvaldesi tarafından hakarete uğramıyacağı gibi, başına patlıcanla vurmak veya yüzüne tükürmek veya yatağına kaşıntı tozu serpmek gibi çirkin hareketleri yapmıyacaktır.» Tamam mı?.

Firkat hanım söze karıştı:

— Bir madde daha yaz bakalım: «Bu evin içinde ganstere lâf istemem.» Yazdın mı?

— Onu da yazdım kayınvaldeciğim. Başka madde var mı?. Bu kadar yeter herhalde... Şimdi imzala bakalım şunu Perizat.

— Ver imzalıyayım. Bakalım kaç gün sürecek?..

— Ben de imzalıyorum. Sen de şuraya kayınvalde...

Firkat hanım yerinden kalktı:

— Ben de maaş cüzdanımdan mühürümü getireyim bari.. Cenabı Allah sonumuzu hayırlı etsin...

İmza töreninden sonra karşılıklı öpüşmeler oldu. Firkat hanım İhsanı öperken Perizat'a göz kırptı. Adam imza defterini alıp odadan çıktıktan sonra, Firkat hanım Perizat'a sokuldu:

— Şu köpek herifin biraz yüzüne gülelim de, arsayı sana ciro etsin, dedi. Ondan sonra o rezile ne oyun oynıyacağımı ben bilirim...

Adnan VELİ

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Saman altından adaylık..

Seçim havasına girdik. Eskiyle farklar var: Şimdi kimliğini ve geçmişini kimse güneşe çarşaf çarşaf asmıyor... Saman altından adaycılık yapılıyor!... Adayların kimi mahkemelik, kimi üç dört partiye dalıp çıkmış cinsinden (bazı partilerin aday listelerini bugüne dek açıklamak istememelerinin sebeplerinden biri bu galiba)... Siz biliyor musunuz? Ben bilmiyorum: Bukalemun diye bir böcek var (böcek cinsine mi girer acaba?) onun gün ışığıyla arası nasıl ki? Kötü olduğunu tahmin ediyorum... İşte bu saman altından adaycılık bana o Bukalemunu hatırlatıyor, her nedense...

Ankara, abus çehreli bir Ankara... Ne dostluk kaldı ne düşmanlık, ne sohbet, ne aşk, ne kahkaha... Yalnız seçim var. Seçimden başka bir şey yok. Bütün yakınlarınız, bütün uzaklarınız, ya senatörlük peşinde, ya milletvekilliği, ya yardakçılık (Eveeet, siz yardakçılığı küçümsemeyin!...)

Bütün konuşmalar şu kelimelerle başlıyor:

— Kim kazanacak dersiniz?
— Ege bölgesinde... A. P...
— Ekrem Alican?..
— Şaşırdı pusulayı galiba!
— O... O kendi kendisinin kutpu!
— İnönü... Sayın İnönü!...

Bostan beygiri dönmesince üç dört konunun etrafında döne döne mankafa olduk, öldük, bittik... Şey, zaten ölmüştük çoktaaan... Değil mi?

Eskiden hiç olmazsa, bir yerde toplanırdı tartışmalar danışmalar, kulisçilik! Ankara Palas denilen bir otel vardı... Hâlâ var... Orada... Hem herkes cicilerini giyer (lâcivert elbise, gıcır gıcır siyah papuç, matemli kravat) hem politikalaşırdı. Şimdi politikalaşma sokağa, şehre, nehre taştı...

Eski politikacılar burun kıvırıyorlar: «Pöh... Eski hava yok» diye... Yok amma, yeni hava da katiyen yok...

En büyük değişiklik: Yeni Meclisin bahçesi tanzim ediliyor!... Tanzimat oradan başlamış, ve belki... Orada biter!...

Kapının mandalı...

Yakında Çankaya Köşkünün kapısının mandalını falan seçim listelerinde görürsek şaşmayız değil mi efendim?... Bu nisbi seçimde, benim anladığım, listeden fazla, şahsî prestij rol oynuyor... Hal böyleyken... Çok cesur insanlara da toslanıyor! Özel Şahingiray adaylığını koyuvermuş... Kim mi?... Yüz sene ararsanız belki bulursunuz... Yok, yine bulamazsınız... Ben söyleyim: Celâl Bayar'ın kütüphane memuru imiş bu Özel hanım!...

Eh, yetmez mi?...

Paşayla konuşun, ben karışmam!

Eskiden herhalde gene ayni şeyler olurdu. Milletvekilliği veya senatör gönüllüleri dörtlü heyet, üçlü grup, veya tek fert olarak İsmet İnönü'nün kapısını aşındırdılar... İsmet İnönü şu son zamanlarda aday namzetlerini kabul edip etmemekle meşguldü... Ona ulaşamayan Mevhibe İnönü'ye başvuruyordu:

«—Hanımefendi, ben... Vatan, millet vazife!...»

Cevap ayni cevap, nâzik, gülümser, kesin:

«— Ben böyle işlere karışmam, paşayla görüşün...»

20 sene evvel de ayni cevap ayni tonla veriliyordu... Muhakkak!

Soluğu paşanın huzurunda alabilenler ekseriyetle şu cevabı işittiler:

«— İsmail Rüştü Aksal'a gidin...»

Bu, evet mi, hayır mı demek, belirsizdi!...

İsmail Rüştü Aksal'ın «evet» i, «hayır» ı nasıldı acaba?

Biliyorsunuz ki alaturkada «hayır» diye birşey yoktur. «Düşünelim» denir. Düşünecek fazla zaman olsa... Yoktur ki!... Belki de Aksal şu formülü bulmuştur... Aşınmış bir formüldür amma işe yarar. Zaten işe yaramasından ötürü aşınmıştır:

«— Bu Meclis pek «normal» bir Meclis olmıyacak... Sizin yüksek kabiliyetinizi daha faal sahalarda kullanmak isteriz!...»

Bunun dendiğini duymadım amma, duymuş kadarım... Red cevapları çok gurur okşayıcı olmalı... Hani Çin'de bir yazarın kitabını reddeden basımevi var ya, o cinsten: «Sizin kitabınız o kadar dahiyâne yazılmış ki!... Böyle bir eseri bizim mütevazi kitabevimiz basmağa lâyık görmez kendini!» falan filân...

«Sizin yüksek kıymetiniz» sözü karşısında, erimeyen aday namzedi tasavvur edemiyorum, menfaati hilâfına bile olsa!

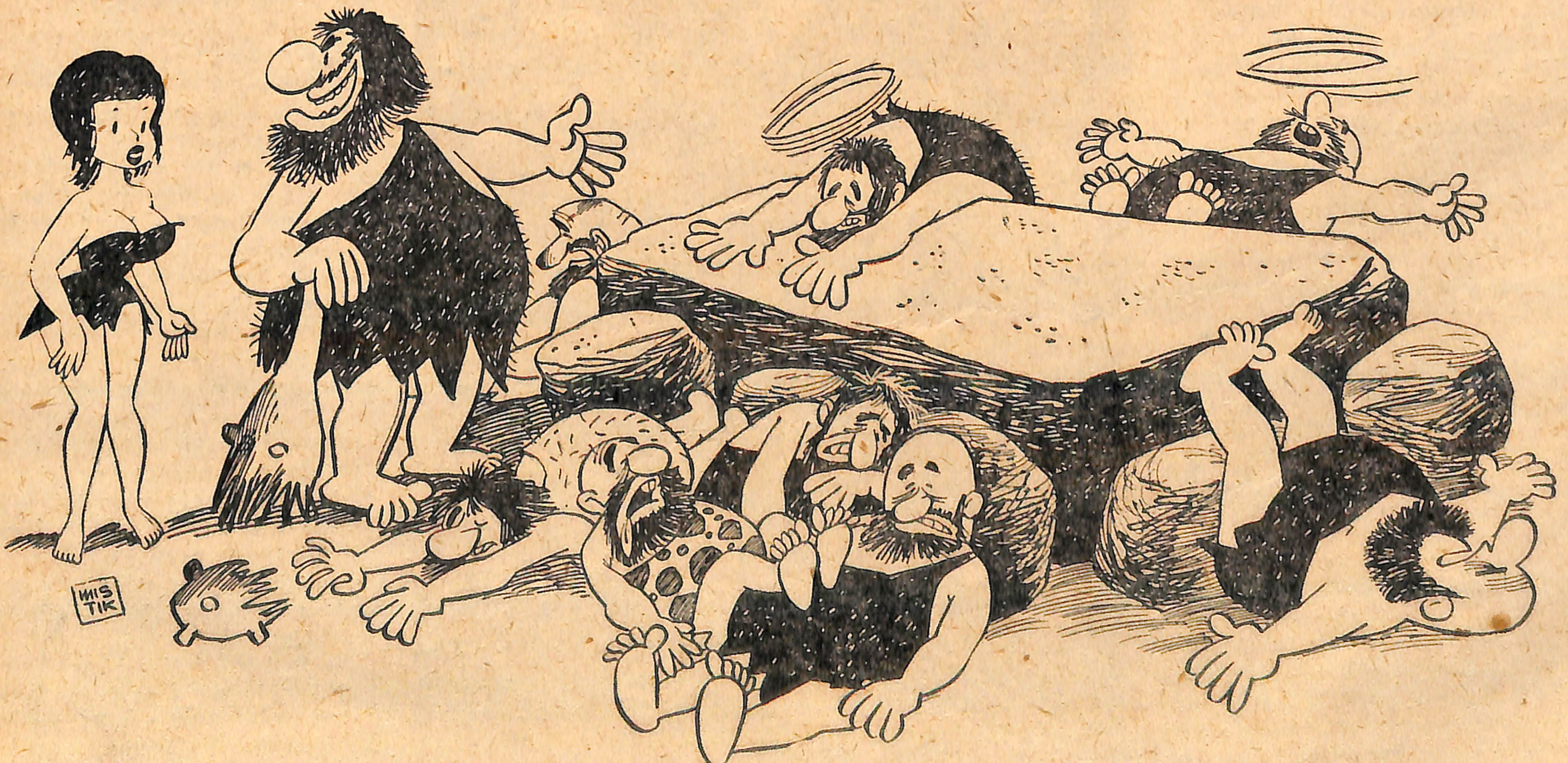
M. B. K.

İnsanlar başkaları için kolay hüküm verir, kolay karar verir. Uuuf «Komşusunun namına» ne kadar akıllıdır insan. Kendine gelince o akıl ne olur, bilmem...

İktidarı bırakıyorlar... Dikkat ediniz: İktidarı!... Hafifsenecek bir tutum değil bu!... Her şeye kaadir olduktan sonra «mütevazi» vatandaşlığa dönmek güç iş... Bizde mütevazî vatandaşlık pek câzip değil hem de... Câzip mi?...

Madanoğlu paşanın dediği çıktı:

Taş devri karikatürlerinden:

— Önce çok muhalefet ettiler, ama şimdi hepsi benimle aynı fikirde!...

«Siz zahirî dalgalanmalara, ferdî zaaflara falan bakmayın, askerde eninde sonunda aklı selim galiptir. Ordu şuuruna inanıyorum!...»

Bunları söylediği zaman: «Pöh, edebiyat yapıyor paşa» demiştim. Yapmıyormuş. Sadece benim göremediğimi görüyormuş!...

M. B. Komitesini —hele dört duvar arasında!— çok tenkit ettik... Çoook!...

Hepimiz şimdiyedek başarıyla on devlet idare etmişcesine tenkit ettik!... Gelin hiç olmazsa şu tutumlarını gönülden alkışlıyalım...

Dram:

Yassıada dramı, seçim dramı, geçim dramı, partiler dramı, lider dramı, lidersizlik dramı... Dram mı istersin, daldır daldır seç... En ağır çeken devlet adamımız «hafiflik» istemiyor amma, o kadar beyhude «ağırlıklar» çektik ki, hafifliğe susadık, katıksız, zararsız, mâsum hafifliğe...

Şimdi bu yuvarlak masa toplantıları modası var ya, benim aklıma hep hafiflikler geliyor... Yuvarlak masa şövalyeleri varmış Ortaçağda... Onlara mahsus bir türkü vardır:

«Şövalye de la table ronde»
«Courons voir si le vin est bon...»

«Yuvarlak masa şövalyeleri»
«Koşun tadalım şarabı...»

Ben böyle toplantılardan birşey çıkacağını hiç ümit etmem. Seneler senesi, dünyadaki insanlar müzakere masalarının etrafında yer alıyorlar. Ne oluyor?... Bir «harp öncesi oyalanması» o kadar... Keşke hiçbir şey konuşmasaydılar, toplananlar... İnönü, Bölükbaşı, Alican, Gümüşpala, bir araya gelip bir masanın etrafında;

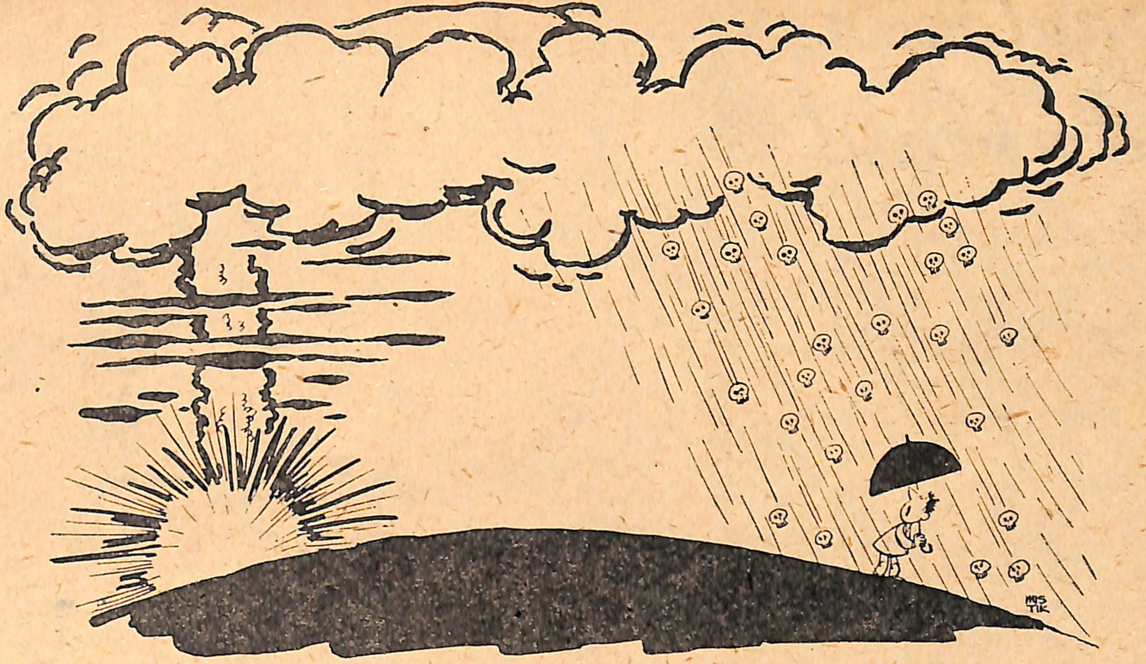
«Yuvarlak masa şövalyeleri»
«Koşun tadalım şarabı...»

diye yumruk yumruk tempo tutarak türkü söyleselerdi. Hepimiz de ne canı gönülden, tekneler gibi sallana sallana onlara tempo tutardık, ne canı gönülden!... Benim için çok şey ifade eder böyle bir tecrübe... İnsanın büyük adamlığı, alışmadığı durum ve tutumlarda belli olur. 10 sene, 20 sene 50 sene politikanın içindekinin Mecliste, Kurultayda, çekişmede başarısı ne ifade eder ki?...

Ben liderlerimi tasasız bir kahkaha atabilme gücünde istiyorum, hafif bir melodi mırıldanabilme gücünde istiyorum... Gözünüzün önüne getirebiliyor musunuz onları bu tutumda... Bunları yapamıyana, insan olarak, lider olarak, koca olarak, sevgili olarak, dost olarak nasıl tahammül ederler ki?... Edemiyoruz işte...

Nimet ARZIK

Atom denemeleri yüzünden radyo-aktivite yüklü bulutlar dünyayı tehdit ediyor!

Yağmur!

Azgınlık!

BEN azgın insandan korkarım, hem de kaç yaşında olursa olsun. İsterse kundakta bebek!

Düşünün bir kere, çatır çatır bir ağlamaya başladı mı, susmak bilmez: Ne meme, ne salıncak, ne ninni... Eskiden böylelerini, haşhaş kaynatır, birkaç kaşık verip sızdırırlarmış!

Çocukların azgınından da gözüm yılar: Dur bilmez, otur bilmez. Yazın ağaç tepelerindedir, kışın kartopu, kızak peşinde... Ne yüzünde, ne dizinde çentiksiz yerini bulamazsınız. Böylelerine dayak da para etmez. Hele ablasının, annesinin, hattâ babasının bir sırrını biliyorsa!

Delikanlının azgını... Haaa, işte bu müthiş olur! Hem de ister yazıcı olsun, ister gezici olsun, ister ezici!

Ezici de mi ne, dediniz?... Şoför!

Azgın yazarın elindeki kalem, aklı başında erkeğin elindeki silâhtan tehlikelidir... Direksiyon da öyle!

Birinin diline, öbürünün otomobiline düşenin Allah yardımcısı olsun!

Kabadayının, sarhoşun, hırsızın bile akıllı uslusu vardır. Aklı başında kabadayı kendine söz söyletmez ama, gelene geçene de balta olmaz. Olursa, bir gün, ne caka kalır, ne afi... Sarhoşluk da böyledir: Neşe verecek kadar içmeli, neşe kaçıracak kadar değil!... Hele hırsızlık, büsbütün ölçü meselesi!...

Canım, hırsızlık bu, ölçülüsü, ölçüsüzü olur mu? demeyiniz... Olur! Meselâ nerdeyse unutulmuş kahramanlar arasına girmek üzere olan Necdet Elmas... Pek âlâ, namuslu namuslu otomobil hırsızlığı edip geçinir gidermiş!... Ama güpe gündüz şehir ortasında banka soymaya kalkarsan olmaz!

Hani uçarı bir Ermeni delikanlısından baldızı gebe kalmış. Komşu erkekler konuşurlarmış aralarında:

— Canım herkes baldızına sulanır ama, bizim Agop tadını kaçırdı!

Onun gibi, hırsızlığın bile tadını kaçırmamak lâzım!

Azgınlık, galiba bir mizaç, bir yaradılış işi... Şöyle hafızanızı yoklayın, mutlaka bir iki tanıdık bulursunuz: Azgın erkekler vardır, yaş arttıkça azgınlığı da artar. Böyleleri için: Teneşir paklar, derler!

Ama en müthiş, en korkunç azgın, politika azgınıdır... Politikanın azdırdığı adam, Abdülhak Hâmid'in «Finten» deki «Davalaciro» su gibidir, her sözü, her davranışiyle:

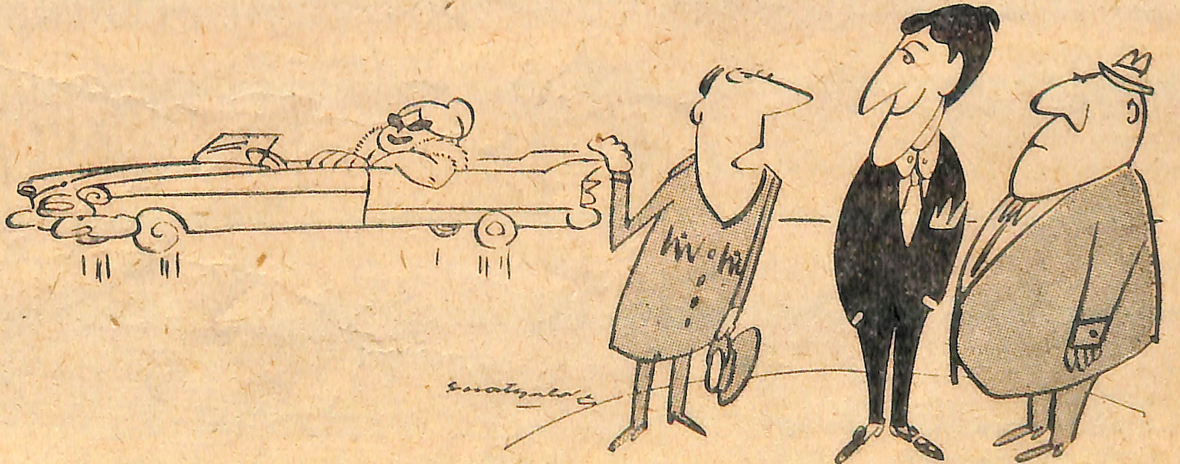
Öyle bir şiddet-i tasmim ile
çıktım ki yola,
Karşıma çıksa eğer senk-i mezârım dönmem!

Diye haykırıyor, ölüme meydan okuyor sanırsınız...

Aman Tanrım, sen bizi azgınlıktan, hele politika azgınlığından koru!

Y. Z. O.

Bir futbolcu, kulübünden bir yıl için 100,000 istedi. (Gazeteler)

— Delikanlı, hamfendi bir yıl için 150,000 teklif ediyor!

Şantözün Aşıkları!

GENÇ ve cici bir şantöz turneye çıkmıştı. İlk gece, ilk gittiği şehirde konserden sonra kapısı vuruldu ve genç bir adam içeri girdi. Elinde zarif bir çikolata kutusu vardı; bunu şantöze uzatarak kendini takdim etti:

— Ben orkestranın saksofonistiyim; konserdeki başarınızdan dolayı sizi tebrik etmek istedim ve bu çikolatları getirdim. Kabul ederseniz beni minnettar edersiniz!...

Küçük şantöz de çikolataya bayılırdı zaten!... Bu güzel hediyeden sonra beraberce «birer viski içmek» teklifini de reddedememişti. Zira viskiyi de çok seviyordu. Bir, iki ve üçüncü viskiden sonra saksofonist delikanlı onu çok güzel bulduğunu söyledi. Erkeklere «hayır» demesini asla öğrenememiş olan tatlı şantöz evet, dedi ve beraberce unutulmaz bir gece geçirdiler.

Ertesi gün şantöz programı mucibince başka bir şehre uçtu ve gecesi konser verdi. Konserden sonra kapısı vuruldu ve elinde şık bir kutu ile genç bir adam içeri girdi. Aynen bir gece evvelki gibi bu da kendini tanıttı:

— Ben şehir orkestrasının saksofonistiyim; sizi tebrike geldim. Acaba şu çikolatları ve sonra benimle bir kadeh viski içmeyi kabul eder miydiniz?

Genç şantöz aradaki bu benzerlik üzerinde pek duramadı; zira genç adam çok yakışıklı idi ve çikolatlar nefisti. Genç san'atkârla bir gece öncesini aratmıyan şahane bir gece geçirdiler.

Fakat hikâyenin en fevkalâde tarafı şu ki küçük şantözün yirmi bir gün süren turnesinde uğradığı bütün şehirlerin orkestralarındaki saksofonistler konserden sonra ellerinde bir kutu çikolatla onu tebrike geliyorlar; sonra viski, sonra... Her seferinde duruma gittikçe daha fazla şaşırmakla beraber «hayır» demek cici şantözün aklının ucundan bile geçmiyordu. Bu turnenin son konserinden odasına dönen sanatçının bermutad az sonra kapısı çalındı. İçeri giren delikanlının elinde bir kutu —büyük bir ihtimalle bir çikolat kutusu— vardı. O akşam kızcağız pek hazır durumda değildi, herhalde ki misafirine bir çıkış yaptı:

— Eminim siz orkestranın saksofonistisiniz?

— Evet. Galiba şarkı söylerken beni farkettiniz öyle mi?

— Yok canım... Sonra şu elinizdeki de bir kutu çikolat, değil mi?

— Evet ama nerden biliyorsunuz bunları?

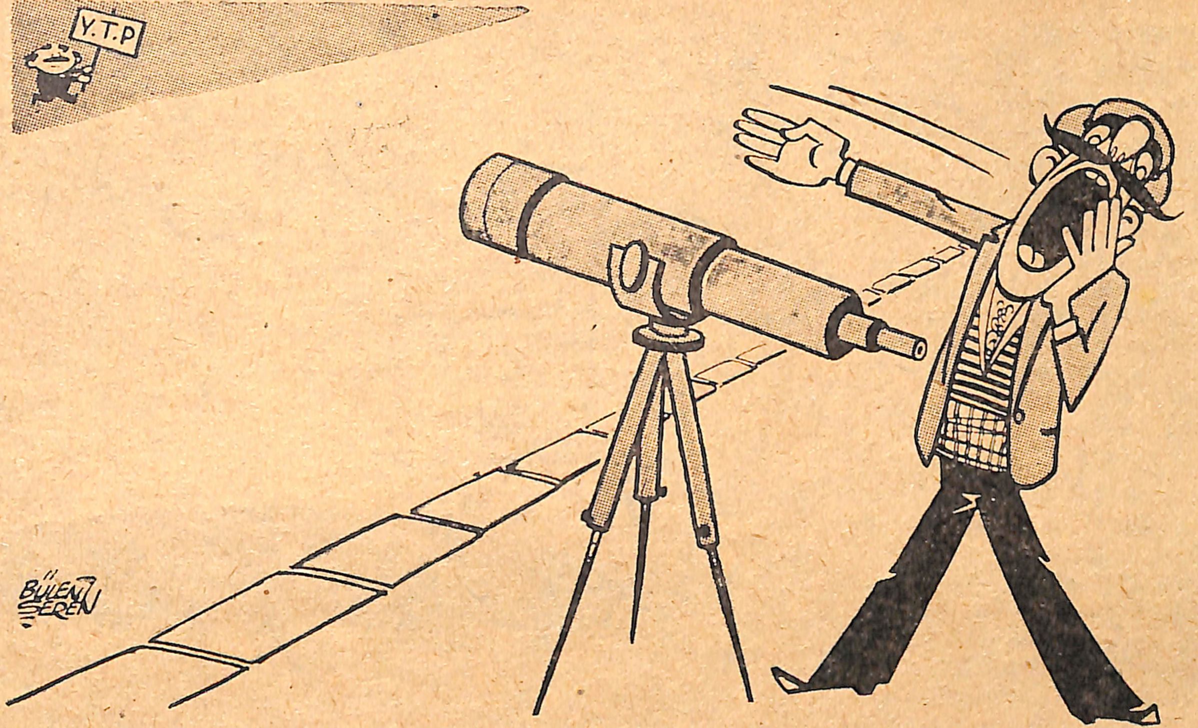
— Siz bunu bırakın da niçin konserden sonra bir kutu çikolatla buraya geldiniz onu anlatın!...

Genç adam hafifçe kızararak geliş sebebini anlattı:

— Rejisörün dağıttığı notalardan, uvertürün üzerinde şöyle yazılı idi: «Sevgili meslekdaşım; konserden sonra bir kutu çikolatla şantözü ziyaret et, zira o-na bayılır. Daha sonra beraber viski içer ve nefis bir gece geçirirsiniz, selâmlar!...»

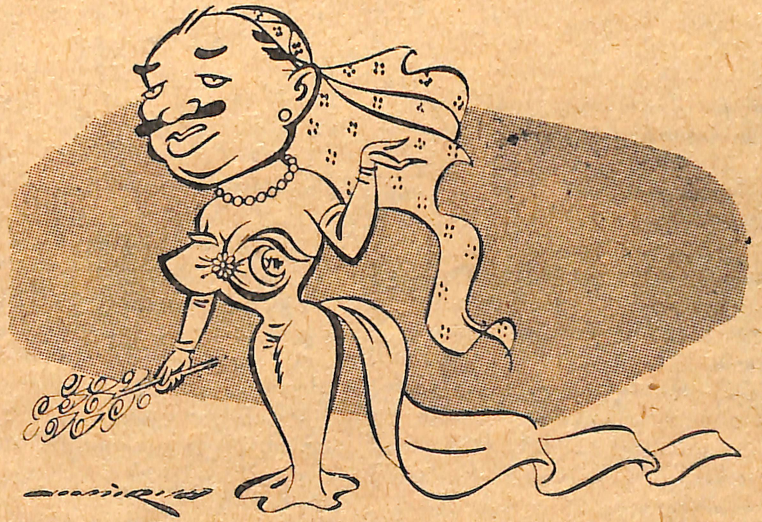
S. AYDINLIK

Y. T. P. gövde gösterisi yapacak. (Gazeteler)

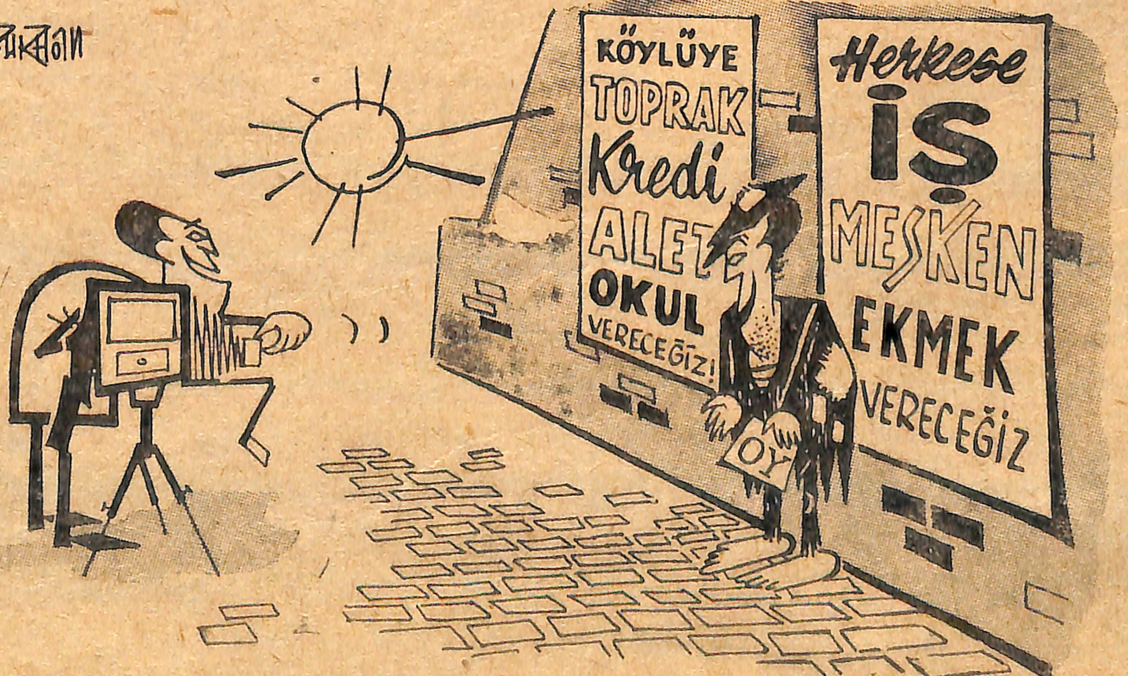

— Haniya, var mı F. K. G.'yı görmek isteyen?...

Fahrettin Kerim: «15 Ekimde görücüye çıkacağız» dedi.

F. K. G. — Beğenmeyen oğluna almasın!

Seçim hâtırası!

İbo, Kore'den köyüne dönmüştü. Köylüler yurd aşırı gidip orada döğüşen hemşerilerini törenle karşılamışlardı. Kahvede köy halkı etrafını çevrelemiş, onun anlattıklarını dinliyorlardı.

İbo, sigara paketini çıkardı. Oradakilere birer tane verdi. Muhtar sigarayı bir defa çekince, on defa öksürdü.

— Gâvurun malı, diye söylendi. Emme de sertmiş, len...

İbo:

— Emeliken cuvarası bu. Biz bu soyhaya tiryeki olduk, Türk cuvarası bize yavan geliyo, dedi.

Pantalonunu yukarı çekti: Emeliken çorabı. Ceketinin düğmesini açtı: Emeliken gömleği. Cebinden tarak çıkardı: Emeliken. Çakmağını çaktı: Emeliken. İç donunu gösterdi. Emeliken...

Köyün imamı dayanamadı:

— Ağnadık oğlum, dedi, Emeliken olmayan neyin galmış, onu di, bize.

İbo, hocaya ters ters baktı:

— Hoca, hoca yosam sen gomonist mi oldun, biz Gore'de onlara çakmak çakarkene!... dedi.

Hoca yutkundu. Dudaklarından dualar mırıldanarak ayağa kalktı: «Ezen, vahti geldi. Gidip ilkindiyi ida idelim.» diye yürüdü.

— Eeee, İbo, dediler. Köyde Ümmü'den başka gimsen yok. Sevincinden bayram idiyo: «Düğünümüz yakındır gayrik.»

İbo kaşlarını çattı:

— Ümmü'nün tehsili ne? Sosiyeteye girmiş mi? Dans itmesini, rumba dimesini biliyo mu ki? Artık herşey dengi dengine!..

Kantarcıların Hakkı dayanamadı:

— Ülen, İbo, seni duyan da Emelike'de tehsilden dönüyo sanacah. Okur yazar değilsin emme, Gayserili'sindir, bilürüz, dedi.

İbo, omuzunda asılı duran Termosu indirdi. Ağzını açtı. Herkes belki patlar diye etrafından kaçıştılar. Bir bardak su doldurup içti. Kahvecinin getirdiği suyu yere döktü:

— Bu su içilmez. Tehlil idilmedik suyu midem gaz idiyo. Şu gördüğünüz âlet, Emelike'nin en son icadı. Zehiri goy içine, şerbet idiyo, dedikten sonra Hakkı'ya döndü:

— Diğne, dedi. Ohuduğum yerleri sayıyom: Er eğitim okulu, bir. Uçaksavar okulu, iki. Radar kursu, üç. Gora'da Emeliken, Firansuz, İtalistan, Japonya, Çinya eskeri var...

Akşam olunca, İbo'yu yemeğe dâvet ettiler. Sofraya oturuldu. O, yemeklere elini sürmedi bile. İsrar üzerine yemekten aldığı bir kaşığı burnuna götürüp kokladı. Ve yere döktü:

— No... No... No... dedi. Ateşte bişmiş yemek insanı avular.

Üzerinde (Air Lines PAA) yazılı çantayı boynundan çıkardı. İçinden bir konserve kutusunu alarak açtı:

— Şu gutuda 5 çeşit yimek özü va. Papas bayıldı, imam yahnisi, havuç salatası, biftek. Beşincisinin ismini viremem, hökümat sırrıdır, cezası idamdır.

Bir tanesi dayanamadı:

— İbo, böyük adam olmuş. Gâvuristanı garışlamış. Onun yidüğü naneye, biz nasıl gaşık atarız, haydin gidelim, dedi.

Sofradakiler ayağa kalkıp, yürüdüler.

İbo, bir Havana pürosu yakmış, bir Amerikan türküsü tutturmuştu:

— Aylav yuu... Aylav yuu!...

Burhan ESEN

Kızlarımız askerî okullara alınmıyacak. (Gazeteler)

Kurtuluş savaşından kırk yıl sonra!

Yaz tatili

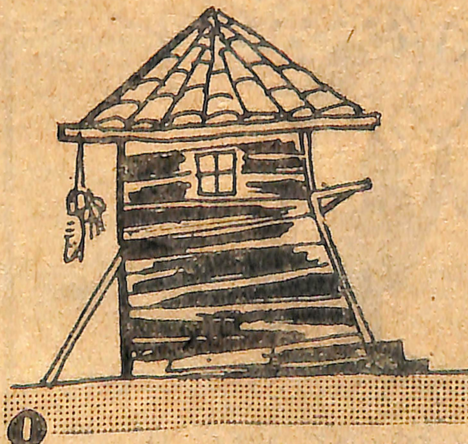
İki arkadaş tatili Danimarkada geçirmekten bahsediyorlardı:

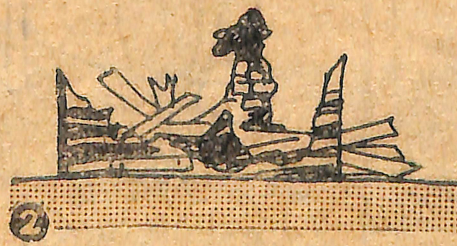
— Danimarka çok güzel yer ama tatil geçirmek için biraz pahalı gelir!

— Aaa!... Hiç de değil! O kadar güzel bir organizasyon var ki o memlekette şaşarsın; gara geldiğin zaman seni şık bir bey karşılıyor ve son model bir arabaya bindiriyor; derhal yemeğe gidiliyor, nefis bir yemekten sonra gezilecek bütün yerler geziliyor. Akşam yemeği gayet güzel bir lokalde yeniliyor ve oradan da lüks bir otele gidiliyor ve bütün bunlar için bir kuruş ödemiyorsun ve Danimarka'da kaldığın kadar bu böyle devam ediyor.

— Haydi canım sen de; bu hikâyeleri bir kitapta okudun her halde!...

— Ne kitabı azizim; karım Danimarka'dan yeni döndü.

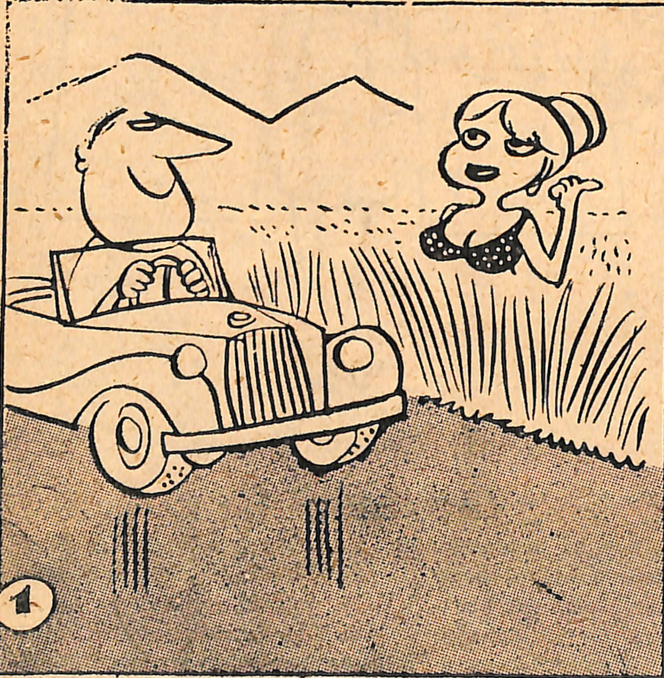

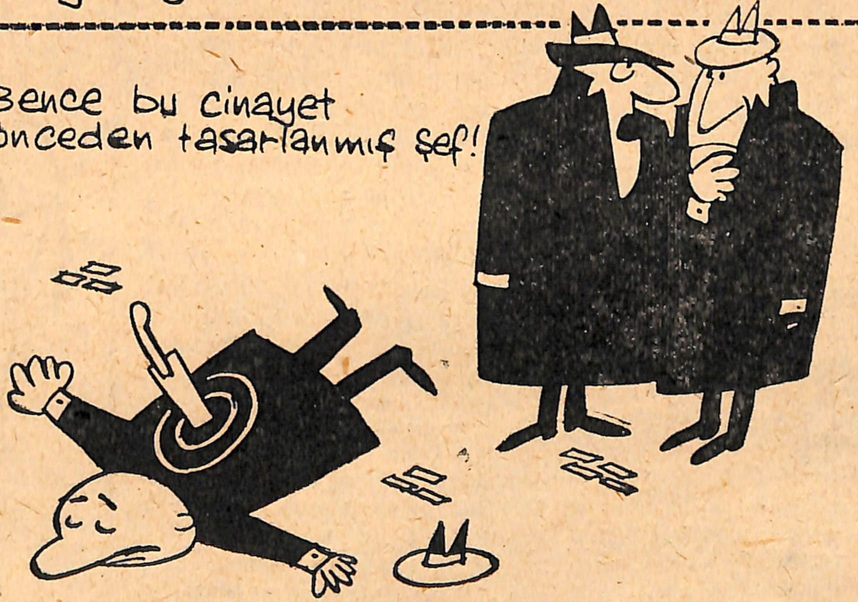
İki yüz elli gecekondu yıktırılacak... (Gazeteler)

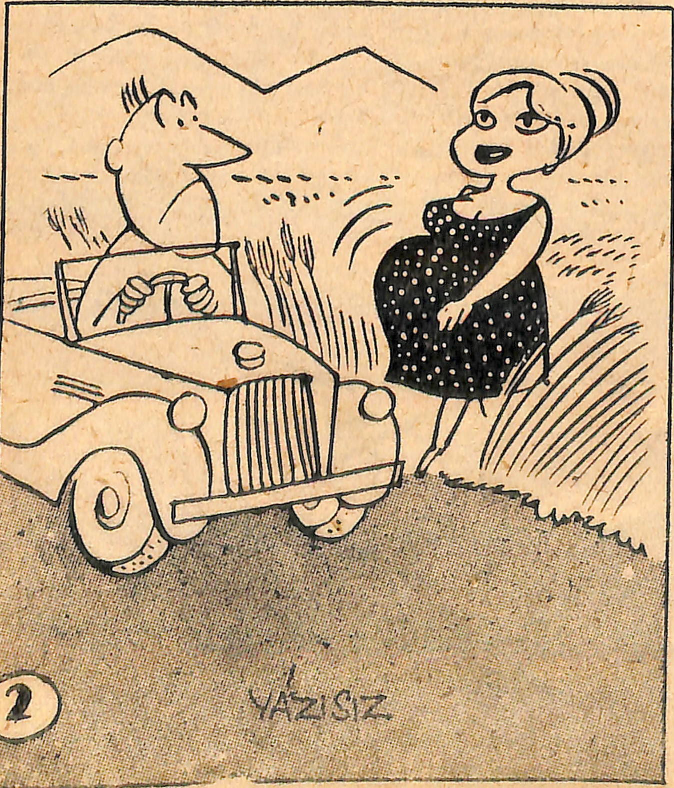
bu haftalık

Suatyalaz

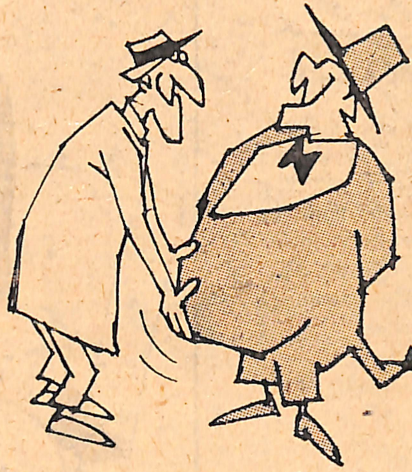

–Evlilik yükü omuzlarıma iyice bindi azizim!..

PARTİLER NABIZ YOKLUYOR (GAZETELER)

NABIZ YOKLAMASI

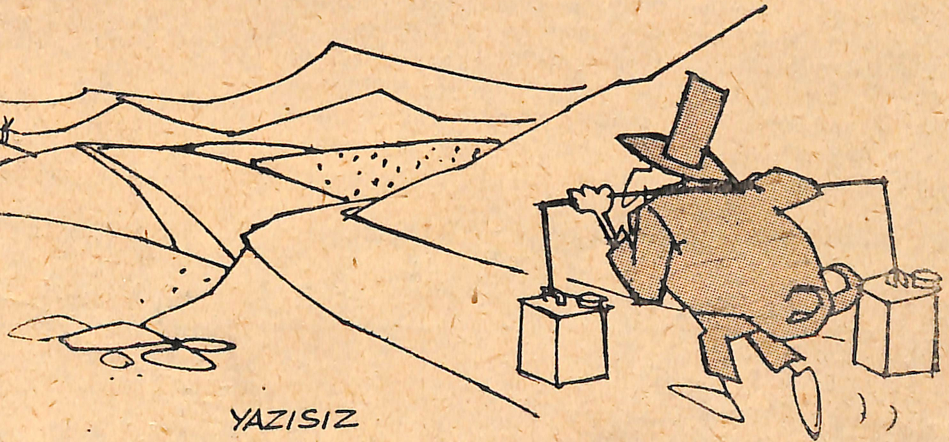
GÖBEK YOKLAMASI

-ŞUNU SEÇELİM, ŞİŞECEĞİ KADAR ŞİŞMİŞ!...

C.H.P KÖYLERİN SU DERDİNİ HALLEDECEK (GAZETELER)

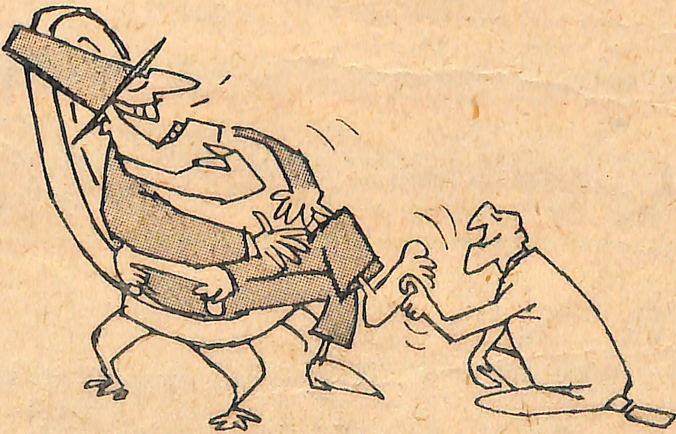

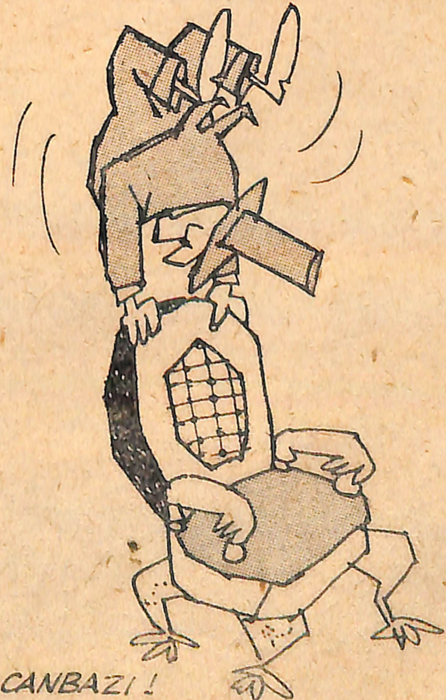
CAFER ZORLU

YAZISIZ

PARTİLER GÜLER YÜZLÜ POLİTİKA VADEDİYOR (GAZETELER)

-GIDI, GIDI, GIDI...

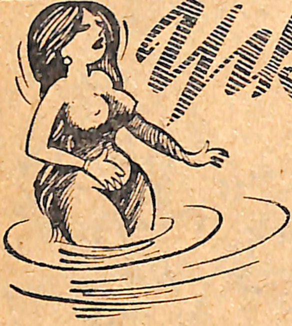

POLİTİKA CANBAZI!

KADINLAR Yıkanırken

ARKADİ AVERÇENKO'dan

Çeviren: Vâ-Nû

— Temmuz ayının 17 sinde dereboyundaki sazlıklar içinde saklanarak yıkanan kadınları seyretmekle suçlandırılıyorsunuz. Ne dersiniz?

Sanık, yüzünü süsleyen sarı ve muntazam bıyığı altından güldü. Sonra saf bir tavır takınarak içini çekti:

— Eh, olana ne denir, bay yargıç? İtiraf ediyorum. Fakat cezamı azaltmak için hafifletici sebepler ileri süreceğim.

— Ya? Anlatın öyleyse bakalım. Nasıl oldu bu iş?

— Temmuzun on yedisinde, sabahleyin, erkenden çiftemi alıp evden çıktım. Öğle zamanına kadar hiç bir şey avlıyamadan dolaştım. Nihayet yolum dereboyuna düştü. Yorulmuş, acıkmıştım. Gölge bir yer seçerek oturdum. Dağarcığımda ekmek, sucuk, bir de yarım şişe konyak vardı. Çıkardım ve karnımı doyurmağa başladım. O aralık gözüm ister istemez karşı kıyıya çevrildi. Bir de ne göreyim? Dereye üç kadın girmiş, yıkanmıyor mu? Yapacak başka işim kalmadığından, yemek yemeğe de devam ederek (bu noktaya dikkatinizi çekerim efendim) evet, bir taraftan da yemeğe devam ederek kadınları seyre koyuldum.

— Yemeğe devam etmeniz hafifletici sebep değildir. Söyleyin bakalım, bu kadınların üstünde bari mayo var mıydı?

— Evet efendim, biri mayo giymişti. Fakat öbürleri tamamiyle çıplaktı. Esasen ben bu kadınlardan, yalnız birine, mayolusuna baktım. İhtimalki bu cihet hafifletici maddedir, sayın hâkim... Bu mayolusu o kadar güzeldi, o kadar güzeldi ki, gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Sanık, heyecana geldi. Eliyle, koluyla işaretler yaparak devam etti:

— Tasavvur buyurunuz: Şöyle yirmi dört yaşlarında, uzun boylu, zarif endamlı, beyaz tenli, sarı saçlı bir kadın. O anda korseli olmamasına rağmen, beli incecik, mayo, vücudünün bütün çizgilerini çarpıcı bir surette resmediyor. Kalçalarının tenasüplü biçimi, mayonun altında pek mükemmel görünüyor. Mayonun koyu rengi bacaklarının fevkalâdeliğini pek iyi belirtiyor. Bu enfes bacaklar...

Dinleyiciler gülüşmeğe başladı.

Yargıç öksürdü ve sanığın sözünü kesti:

— Neler anlatıyorsunuz, kuzum? Bunları sizden soran oldu mu?

Sanığın gözleri, heyecandan parlıyordu:

— Kolları iki beyaz yılan gibi kıvranıp vücudünün ötesinde berisinde dolaşıyor, bir müddet derenin suyuna dalıp sonra mayonun bir aralığından koltuklarının arasına sokuluyor, bacaklarına dolanıyor, göğsüne süzülüyordu. Ah bu kadının göğüsleri, ah... Mayodan fırlamak ister gibi duran bu göğüsleri ihtimal bazı kimseler lüzumundan biraz fazla büyük bulurlar. Fakat sizi temin ederim ki, bunu böyle düşünmek hatadır. Büyük hatadır! Düpedüz halt etmektir.

Hâkim, gözlerini yarı kapatmış, dinliyordu. Gözleri birdenbire açıldı ve başiyle asabî bir hareket yaparak:

— Peki amma... - dedi. - Derede çıplak kadınlar da varmış. Onlara niçin bakmadınız? O ciheti de anlatın bakayım.

— Vakıa bunlar çıplakdılar, fakat öteki dururken bunlara bakılmazdı ki... Biri esmer, ufak tefek, zayıf bir kadındı. Çırılçıplak ama, nerde mayolusu? Arada dağlar kadar fark var. Öbürü de on sekiz yaşlarında bir kızcağız.

Hâkim, ileriye doğru eğilerek, ciddî bir tavırla sordu:

— Ya... Gördünüz mü işte.... Yaşı küçük... Peki kız olduğunu nereden bildiniz? Belki genç bir evli kadındır.

— Vücudünün çizgilerinde kadın değil, kız olduğunu kestirdim. Kalçaları mayolununki gibi geniş değildi. Kızlığı kahkahasından anlaşılıyordu. Güldüğü zaman, masum bir kahkaha işitiliyordu.

Salonda dinleyicilerin tekrar güldükleri duyuldu. Hâkim yine kızdı:

— Susunuz, sanık!.. Ne lüzumsuz şeyler anlatıyorsunuz. Bu tafsilât mahkemeyi katiyen ilgilendirmez. Fakat itirafınızdaki samimiyet ve vak'anın önce tasarlanmamış olmasından dolayı kurtuluyorsunuz. Gidiniz.

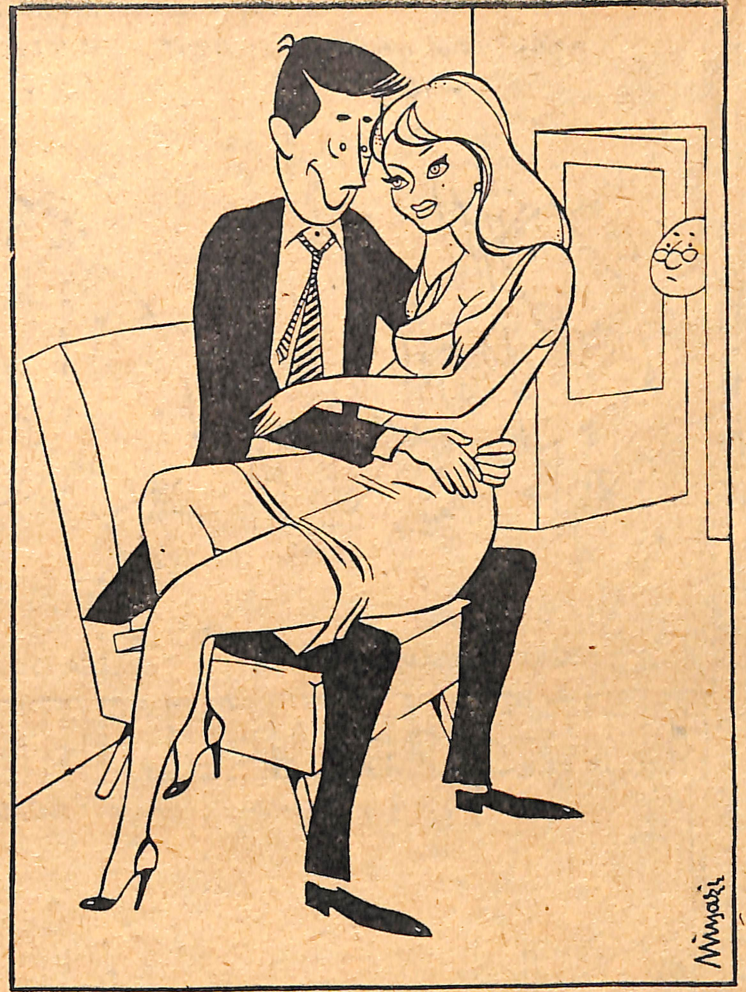
Sanık, bir reverans yaptı ve kapıya doğru yürümeğe başladı. Hâkim, dosyada açık kalan yerleri dolduruyordu. Arkasından seslendi:

— Bir sual daha soracağım. Vak'anın nerede cereyan ettiğini söyleyin: Nerede bu sazlık? Adresini söyleyin de dosyaya kaydedeyim.

— İstasyondan inince, beni kime sorarsanız bilir. Kartımı takdim edeyim. Bendehaneyi hemen gösterirler.

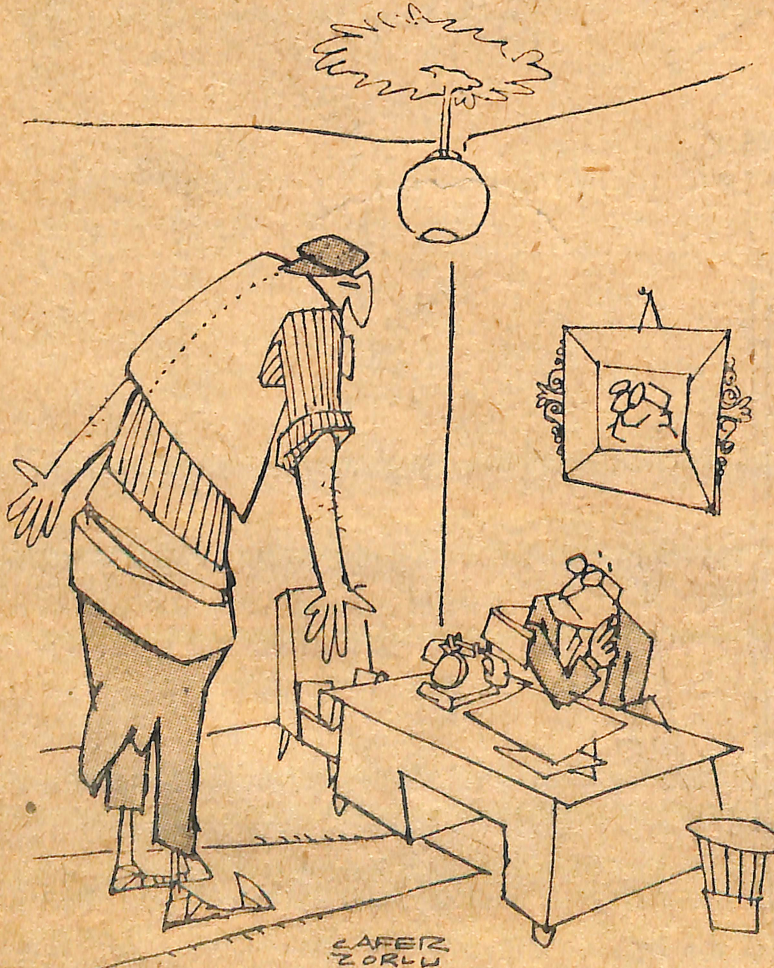
— Ben sizin adresinizi sormadım. Kadınları gözetlediğiniz sazlığı sordum.

— Efendim, orasını sizin yalnız başınıza bulmanız biraz güççe olur. İstasyondan inince beni bulunuz, birlikte gideriz.

— Oooo... Bizim kız da aday yoklamasına başlamış!...

100.000 metrekarelik bir arsa kayboldu... (Gazeteler)

— Tarladan vazgeçtik beyim, öküzlerimi bâri bulun!

Bir YILBAŞI GECESİ

YAZAN: **PEYAMİ SAFA**

Çizen: BÜLENT SEREN

9

GETİRİLEN TELGRAFA VE BANA BÜYÜMÜŞ GÖZLERLE BAKAN EV SAHİBİ, TELGRAFI BİR DE YÜKSEK SESLE OKUDU...

ADAMAKILLI SAÇMALAMAYA BAŞLAMIŞTIM. DERKEN YENGE HANIM İMDADA YETİŞTİ... HERKES ONA KOŞUŞTU. KADINI YİNE YATAK ODASINA TAŞIDILAR.

DEVAMI VAR

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 9 —

Genç nesil, Port Blair'i seviyordu, kendi arkadaşları vardı, partiler veriyor, âşık oluyorlardı. Fakat Mrs. Bender büyük şehirlerin câzibesinden kurtulamamıştı, çocuklarının da büyük şehirlerde yaşamasını arzuluyordu.

Mrs. Bender Caroline ile Eddie Harris'in nişanlarının bozulmasına da üzüldü, fakat kızıyla aynı sebeplerden dolayı değil. Kadın hiç de rom ntik değildi. Neticede kızı henüz y..mi yaşındaydı, üstelik güzel ve câzipti, başka bir nişanlı bulması da gayet kolaydı. Eddie Harris neydi ki? Mrs. Bender'e göre Üniversite talebeleri hep birbirinin aynıydı, istikballerinin ne olacağını da kolayca tahmin edemezdiniz. Evet, Eddie yaşına göre son derecede şirindi, nasıl hareket edeceğini, büyüklerle nasıl konuşacağını da biliyordu. Piyano çalardı, mamafih müzik kabiliyeti de o kadar fazla değildi. Mrs. Bender onun reklâm işlerinde muvaffak olacağını düşündü. Ailesi iyiydi, yakışıklıydı, Caroline için iyi bir koca da olacaktı. Fakat Eddie, Paris'ten Caroline'e o mektubu gönderince kadın hemen çocuğun çok egoist, basit ve havaî olduğuna da karar verdi. Mrs. Bender artık Caroline'in mektepteyken yalnız onunla arkadaşlık edip, başkalarıyla tanışmadığına hayıflanıyordu. Mezun olduktan sonra Caroline «mükemmel gençler» le tanışmak imkânını bulamıyacaktı. Genç kız New York'da iş bulmağa karar verdiğini söyleyince, Mrs. Bender kızının o acıklı hâdiseyi bu kadar sükûnetle karşılamasından bayağı gururlandı. Caroline'in bir iş kadını olmak istemediğini biliyordu. Fakat bugünlerde kızlar, paraya ihtiyaçları olmasa dahi çalışmak mecburiyetindeydiler. Aksi takdirde evlerinde oturup, çürüyüp gidiyorlardı. Bilhassa Port Blair gibi bir yerde...

Dr. Bender, tipik bir küçük şehir doktoruydu. Oranın halkını seviyor, onlar da doktora büyük hürmet gösteriyorlardı. Adam, ailesinden ziyade arkadaşları, tanıdıkları tarafından takdir edilen erkeklerdendi. Hakikî veya hayalî hastalıklarıyla ona gelen kadınlar, doktorun karısının ne kadar şanslı olduğunu düşünerek içlerini çekerlerdi Dr. Bender kendini işine, hastalarına vermiş olan nâzik, müşfik bir adamdı. Hastalarının dertleriyle uğraşmaktan ailesine ayıracak zaman bulamazdı. Yemekten sonra elinde tıbbî bir mecmuayla televizyonun önünde uykuya dalıverir, fakat bir saat sonra acele bir vaka yüzünden kendisini kaldırırlardı. Şehirdeki bütün kızlar Dr. Bender'e dertlerini açarlardı, kendi kızı Caroline müstesna. Genç kız, dertlerini sadece annesine söylerdi. Kadın kızının babasına açılmasını da istemez, sık sık, «Baban bu işlerden anlamaz,» derdi. Karısını çok seven, ona son derecede de hürmet eden Dr. Bender de, «Annenize sorun,» demeği âdet edinmişti.

Caroline Fabian'da çalıştığı o ilk gün, eve kitabı getirdiği zaman bundan sadece annesine bahsetti. Kitabı okuyup, Amanda Farrow'la aynı fikirde olmadığını, muharririn güzel üslûbuna rağmen son derecede sıkıcı bir eser yaratmış olduğunu anlayınca da yine annesinin fikrini aldı.

«— Bu kitabı dün akşam okudum anneciğim. Henüz basılmamış bir kitap bu tabiî. Miss Farrow çok beğendiği için herhalde basacaklar. Halbuki ben okudum ve kitabı gayet sıkıcı buldum. Acaba ben mi yanılıyorum? Edebiyatı gayet iyi bildiğimi zannediyorudum, ama bu kitap beni neredeyse uyutacaktı.»

Annesi, «Sen zevklisindir,» dedi. «Kitap hususunda da fikirlerini söylemekte serbestsin.»

«Bu kitabı herhalde bastıracaklar. Fakat fecî bir eser bu. Bu benim üstüme vazife mi?... Ama ben bunu okudum... «Kitap Mr. Shalimar'a verilecekti, onu adamın masasına koyma vazifesi de Caroline'e düşüyordu. Belki fikirlerini daktiloyla bir kâğıda yazarak, kitabın üstüne iliştirebilirdi. Olsa olsa Mr. Shalimar kâğıdı sepete atıp, ona kendi işiyle meşgul olmasını söylerdi. Onu kovmaz, işe yeni girmiş birinin hevesini hoş görürdü herhalde...

Annesinin yanağından öperek «Geç kaldım,» dedi. Zarfa koyduğu kitabı alarak kapıya doğru yürüdü. «Ha, aklıma geldi. Akşam yemeğine gelmiyeceğim. Bürodan bir kızla yemek yiyeceğim de.»

«— Ya? Enteresan biri mi bari?»

Caroline gülerek, «İnşallah öyledir,» diye cevap verdi «Allaha ısmarladık.»

Maamafih istasyona gittiği zaman trenin gelmesine daha on dakika vardı. Caroline dışarı çıkarak, bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladı. İleride her gün ayni trenle şehre giden birkaç erkek vardı.

Ayrıca, Caroline'in memurlarla dolu sabah treninde görmeyi aklından geçirmediği biri de vardı. Annesinin samimî arkadaşı, Port Blair'in temizleyiciler Kralının karısı Mrs. Nature. Nature'ların şehirde bir sürü dükkânı vardı, bir hayli de zengindiler.

Mrs. Nature elini sallayıp duruyordu. «Caroline! Yu-hu! Caroline!» Genç kız ona doğru yürüdü.

«— Seni gördüğüme çok sevindim Caroline, ben de sana telefon edecektim. Artık buna lüzum kalmadı. Bir gence sana telefon edebileceğini söyledim de...»

«— Ya?»

«— O Francine'in arkadaşıydı... Aralarında ciddî birşey yoktu tabiî... Kızım onun çok iyi bir insan olduğunu da söyler dururdu.» Mrs. Nature kızını evlendirelidenberi, sevinçten olacak, onun eski erkek arkadaşlarını diğer Port Blair'li güzellerle tanıştırmağa başlamıştı. Caroline son derecede gürültücü ve sinirli bir kız olan Francine'den hoşlanmazdı, onun eski erkek arkadaşlarıyla da ahbaplık etmek niyetinde değildi.

Mrs. Nature, «İsmi Alvin Wiggs,» diye devam etti. «Bilmem... Belki de birbirinizden nefret edersiniz. Bu hususta bir şey söylenemez tabiî. Ben de söz vermiyorum. Kızlara daima, «Size bir koca göndermiyorum, onunla sadece bir kaç saat konuşacaksınız, sonunda birşey çıkmazsa fazla vakit kaybetmiş de sayılmazsınız» diyorum. «Tabiî, birbirinizden hoşlanırsanız buna ben de çok memnun olurum.»

Caroline düşünüyordu. «Alvin Wiggs! İsme bak! Allah yardımcım olsun!»

Sonra sordu. «Yakışıklı mı?»

(Devamı var)

Her renk ve desende poplinler

Çeşitli basmalar

Zarif yünlüler

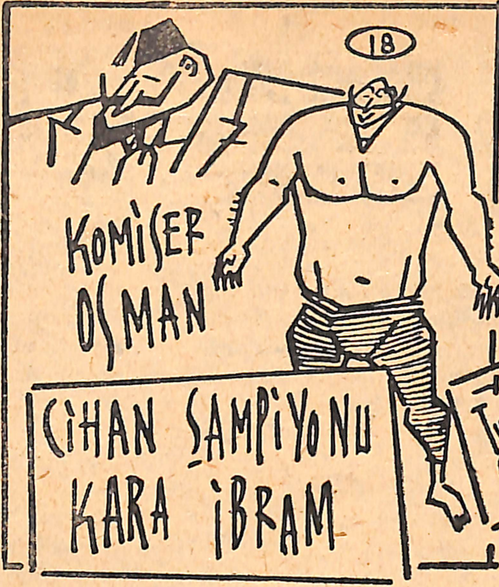
Orijinal desende yenilikler

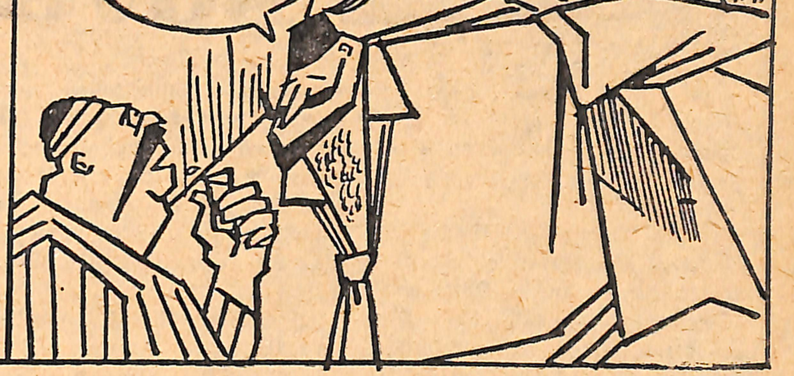
Ressam Cahit Reklâmcılık

Sümerbank'ın her cins mevsimlik kumaşları birçok yeniliklerle mağazalarına dağıtılmıştır. Sümerbank kumaşları, hem zarif ve hem de bankacılığı gibi sağlam ve itimada şayandır.

SÜMERBANK
ALIM ve SATIM MÜESSESESİ

(Basın : 6301 - 64)

18
KOMİSER OSMAN
CİHAN ŞAMPİYONU KARA İBRAM
TURHAN SELÇUK

KOMİSER OSMAN, SOFRA BAŞINDA MASTİKAYLA İYİCE SARHOŞ OLAN KÖY AĞASININ AĞZINDAN LÂF KAPMAĞA ÇALIŞIR...
ŞU DAĞLARI GÖRÜYORMUSUN AĞA?. DÜNDEN BERİ ORALARDA DOLAŞIYORDUM BEN...

ORALARDA MI DOLAŞTIN?!. GEZİLMEZ ORALARDA.. UĞRU YATAĞIDIR ORALAR. DOĞRU DEMİYORSUN. SAĞ DÖNEMEZDİN YOKSA...

KİMLER ÇIKAR ORALARA?. KIZ, KADIN KAÇIRANLAR MI?.. KARA İBRAHİM DE ORADA DEDİLER. NE ZAMAN GELDİLER KÖYE?.

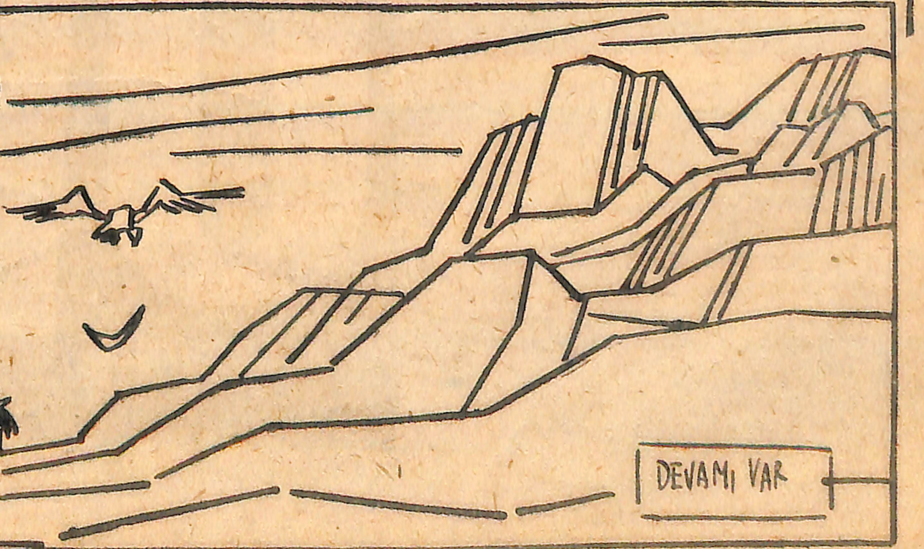

KİM SÖYLEDİ BUNU?. KİMLER GELMİŞ KÖYE. BENDEN LÂF KAPAMAZSIN KUMUSER BEY.

YETER!. CAHİL HERİF.. BEN ÖĞRENECEĞİMİ ÖĞRENDİM.
KİM SÖYLEDİ?. BEN BİR ŞEY SÖYLEMEDİM.

OSMAN İÇKİ SOFRASINI DERHAL TERKEDER. MUAVİNİ FETTULLAHI ÇAĞIRIR
FETTULLAH, İKİ AT KİRALA. BULAMAZSAN BİZİM ARABANIN ATLARINI HAZIRLARSIN!.
EMREDERSİNİZ KOMİSERİM

KOMİSER ÇABUK GİDİYOR.. BABAYİĞİT ADAM DOĞRUSU.
KARA İBRAMA RASTLAMASIN, BABAYİĞİTLİĞİ FİLÂN KALMAZ. ARAYAN MEVLÂSINI DA BELÂSINI DA BULURMUŞ..

KOMİSER VE MUAVİNİ UĞRU YATAĞI KAYALIK DAĞLARA DOĞRU HAREKET EDERLER. KANUNU TEMSİL EDEN BU İKİ ADAM KAYALIĞA VARDIKLARINDA ORTALIK KARARMAĞA YÜZ TUTMUŞTU...
GELDİK KOMİSERİM.. ORTALIK KARARIYOR İZ TAKİP EDEMEYİZ.

BİZİ BEKLEMİYORLAR. ATEŞ GÖZLÜYECEĞİZ.
DEVAMI VAR

PATATES Şövalyeleri

— 31 —

Filimario ses çıkarmadan uzaklaştı ama Clotilde onu hayran bakışlarla takip etti.

Filimario ikinci kodesteki ağır zincirlerin şıkırdadıklarını işitince, alabildiğine bir acı duydu. Hattâ sonsuz bir pişmanlık duydu; Clo'yu bir yana bıraktı. Kara kara düşündü; düşündü ama, bu hatayı önlemekte artık çok geç kalmıştı. Clotilde Troll'ün merhametine sığınıyordu. Belki şu anda Pis ile Sett, New-York sokaklarında, rahat rahat dolaşıyorlardı. Onlara nasıl katılabilirdi?

Filimario Amerika basınının kendi hesabına iş gördüğünden artık şüphe etmiyordu. Sıkıcı bir gece geçirdi ama, tanyeri ağardığında, onu mutlu bir olay bekliyordu: bir dost görmek istiyormuş kendisini. Fil buluşma odasına götürüldü. Burada Settembre'ı buldu.

Settembre çok, ama çok heyecanlı idi. İnsan gönlünü tanıdığımızdan ve bu namusu bütün adamın özel işlerinin kimsecikleri ilgilendirmediklerini bildiğimizden, affını okuyucaya bıraktığımız kendi meselesini sayıp döktü. Sonra hemen, hattâ Clotilde gibi, bir adamı gene delikte bulmanın kolay olduğuna inanmış bulunan Filimario Dublè'ye elinde geldiği kadar yakınlık göstermeğe başladı.

Sonuca varmak için Settembre:

— Ne yapabilirim? diye sordu. İsterseniz, ben de burada kalabilir, canyoldaşı olurum size.

Fil:

— Düşünceni anlıyorum ama, dedi, önemi yok bunun. Hemen noterim Diks'e yaz da Hintyağı şişesi ile iki tanığı alıp gelsin çabucak. Deki, yolculuk benim hesabıma geçirilecek. Tez elden bir anlaşma yolu bul; en kestirmesi bu zaten.

Ertesi gün, ona bir başka ziyaretçinin geldiği bildirildi: Clotilde Troll.

Bizim kız gülerek:

— Davetinizi beklemediğimden özür dilerim, dedi, yeni yerinizde ne âlemde olduğunuzu öğrenmeğe can atıyordum yalnız.

Filimario:

— Keyfim keyif, diye karşılık verdi. Bir kodesin duvarı beni sizden ayırınca, kendimi daha da emniyette hissediyorum.

Clotilde, bu sabah inadına güzeldi ve hamamdan çıkmış gibi idi.

Clotilde:

— Size söylemek boynumun borcudur ki, diye içini çekti, işlerin başınızı bozacak tarafı yok öyle. Kaçakçı meseleniz çözülüyor gibi, zaten sizi güya taşıyan ve fırtınaya tutulan gemi, şimdi bilmem ne vaziyette limana gelmiş. Size dostça tavsiye ederim, kendinizi çenesine kuvvetli bir avukat sayesinde kurtarabilirsiniz. Buradaki avukatlar, anasının nikâhını isterler; ama böyle bir durumda masrafa filân bakılmamalı.

Filimario ciddi ciddi baş salladı.

Clotilde:

— Elimde tam size göre bir avukat var, diye devam etti. Onu hemen tavsiye ederim size. Avukat Smitson, bir şöhret! işe bir el attı mı, her şeyi düzenine koyar. İsterseniz, dâvanızı almasına seve seve karışırım.

— Bunun için size minnettar kalırım, matmazel Troll.

— Güzel; yalnız üç bin dolarlık provizyonu imzalamalısınız. Avukat bey yoksa iş görmez. Amerikalı avukatlar kadınlara hiç te metelik vermez soydandır, ne diyorsunuz şimdi?

Filimario şerefle işin püf tarafını yakaladı.

— Şu anda dediğiniz provizyonu imzalıyacak durumda olmadığıma üzülüyorum. Bir banka meselesini halle-yola koymak için beni bir müddet daha beklemek gerekir. Bilirsiniz ya, banka işleri uzun sürer.

Clo:

— Çok yazık, dedi. İşler şimdi, bir haftada iyice karışacak. Mösyö Dublè, size elimden gelen yardımı yapmağa hazırım, şüphesiz şimdi anlıyorsunuz beni... Size doğrudan doğruya yakınlık gösterirsem, sonracığıma neler düşünür insanlar? Bu New-York'ta günlük gazeteler amansızdır: meseleyi millet biliyor; eloğlu gözünün yaşına bakmaz ki. Bess adasında birlikte geçen günlerimiz şimdiden sakız gibi ağızlarda dolaşıyor; bereket versin, sizi tanımadığımı söylemeği yerinde buldum. Yoksa benim şimdi sizinle ilgilendiğimi görürlerse, tamam, demedikleri kalmaz! Şayet kocam olsaydınız...

— Ne yazık ki kocanız değilim. Hem, işin kötüsü, asılacağım artık.

— Öyle mi sanıyorsunuz, mösyö Dublè?

— Vallâhi öyle; şu var ki, asılmak, sizinle evlenmekten bin kat iyi.

Clotilde gülerek:

— Özür dilerim, dedi. Sizi bir iki ay sonra gene gelip görmeğe çalışırım.

Yazar, Clotilde Troll'ün ziyaretinden sonra geçen yirmi dört günde Filimario Dublè'nin ölesiye canı sıkılmış olduğunu söylerse, buna inanabilirsiniz. Sıkıntısına bir başka ziyaret, Sett'in, noter Diks ile iki tanığın ziyareti son verdi.

★

Noter Fil'i soğuk soğuk selâmladı. Kendisi geleneklere bağlı bir insandı: müşterilerinin, gurbet ellerde bile olsa, kodesi boylamalarını hazmedemiyordu. Elinde küçük bir valiz vardı. Bunu masanın üzerine koydu, içinden bir biçim madensel kutu çıkardı ve madensel kutudan da Hintyağı şişesi çıktı.

— Bakın, mösyö Dublè, artık vücudünüze ve ruhunuza iyi gelmesini ümit edelim.

Filimario gülerek başını salladı. Allah Allah! İnsanlara patavatsız davranmanın anlamı yoktu; kendi bile törenin tarihini biliyordu. Derken, noteri iki tanık ile New-York'a gelip yerleştirtti. Mösyö Settembre gelenlere iyi bir yer bulduğundan ağzı kulaklarına varıyordu.

Kanun adamı:

— Ama ben... diye geveledi.

— Bana mirastan ödünç olarak bir miktar para verebilirsiniz değil mi? Nasıl olsa altı yüz milyona konmuyor muyum?

— Evet, ama...

— Yirmi göbek noteri geçindirecek para var bende.

Noter, iki tanık ve Sett geldikleri gibi gittiler ve Fil gene hücresine döndü. Besbelli ki içecekti; ama bıçak kemiğe dayanınca içecekti artık.

Yazar cezaevi günlerinin ağır geçmesine yukarıda parmak basmıştı. Artık bunun üzerinde durmak istemiyor. Yalnız Filimario'nun bir ay daha delikte kaldığını söylemek yeter ona. Bundan sonra şuna inandı ki, yazar, bizim Fil'in elinde iki çıkar yol vardı: deli olup Clotilde'le evlenmek ya da Hintyağını içmek. Deli olmak ile Clotilde'le dünya evine girmek aynı kapıya çıkıyordu.

Noter ile iki tanık, her sabah konuşma odasına damlıyorlar ve Filimario'nun işaret vermesini bekliyorlardı.

Filimario:

— Yarın, diyordu.

(Devamı var)

İKRAMİYELİ

PİYALE MAKARNASI

5 ADET

AŞÇIBAŞI RESMİNİ KESİP YOLLAYINIZ

1 adet 1000
4 „ 250
10 „ 100

LİRA

P.K. 825 İZMİR

17

(Reklâmcılık: 1705 - 63)

BİR FIKRA ANLATIR MISINIZ?

Şaheser!

Bazı partilerin birleşme veya hiç değilse muvazaa yollarına heves ve temayüllerinin siyasî rüştümüz ve ahlâkımız bakımından ne neticeler verebileceğini düşünürken aklıma şu fıkra geldi.

Em. Tüm General
Zekâi DORMEN
C.K.M.P. İst. İl Başkanı

Büyük bir beldenin şöhretli bir yankesicisi san'atını başka bir şehre intikâl ettirmek için yola çıkıyor. O şehrin bir otobüsünde giderken arkadan cebinin yoklandığını seziyor ve bu eli yakaladığı zaman gördüğü kadının da o beldenin namlı bir yankesicisi olduğunu öğreniyor.

Anlaşıyor ve bir şaheser doğsun diye evleniyorlar. Çocukları doğuyor, fakat bebeğin bir eli yumruk halindedir. Oradakiler ne yaptılarsa açamıyor, bir ruhiyatçı doktor çağırıyorlar. Doktor, çocuğun yumruğu üzerinde bir altın saati gezdirmeye başlıyor. Biraz sonra yumruk açılıyor ve içinden bir alyans çıkıyor.

Anlaşılıyor ki bebek doğaıken ebenin yüzüğünü çalmıştır.

Gözlük

İhtiyar ve muzip bir adam, gözlükçüye giderek gözlük ister. Gözlükçü bir kaç gözlük verirse de, her seferinde gözlüğü takıp gözlükçüye bakarak:

— Bu nasıl gözlük böyle!... İnsanı ayı gibi gösteriyor.

Diye alay eder. Gözlükçünün nihayet tahammülü kalmaz ve gözlüklerden birisini takıp ihtiyara dikkatli dikkatli bakarak:

— Sahiden öyle, der, tam ayı gibi gösteriyor!

Balıkçа!

İstanbulun balıkçıları mâlûmdur. Bâzıları bir gün evvelki balık üzerine, denizden bu gün çıkmış taze balıkları koymak suretiyle satış yaparlar.

Böyle bir balık satıcısının önündeki kalabalığı gören Salamon, balık tablasının önüne yanaşarak, balıkların taze veya bayat olup olmadıklarını anlamak ister. Fakat biraz külhanbey tavırlı olan balıkçıdan da çekindiği için hiç bir şey söylemeden , tabladan rastgele bir balık alarak evvelâ ağzına, sonra da kulağına doğru getirir.

Bu vaziyet, balıkçının dikkat nazarını çeker ve evvelden tanıdığı Salamona sert, sert bakarak:

— Balığı niye ağzına, kulağına götürüyorsun? diye sorar.

Salamon:

— Ne kiziyorsun canim, ben balıkça konuşmasini bilirim, ondan bir şey sordum.

Bunun üzerine balıkçı:

— Peki ne sordun? diye sorunca, Salamon:

— Ne mi sordum, ben üç yun evvel deniz kenarinda balik avlarken ayakkabimin birisini denize düşurdum, aradim, bulamadim, belki bu balik görmüştür onu sordum.

— Ne dedi?

— Ne diyecek be kuzum! Ben buraya yeleli bir hafta kadar/oluyor, karşı balıkçıdaki arkadaşlar yeni yeldi, yit onlara sor, dedi.

Av. İsmail BOYACI

Milletler Gülüyor

BAKİRE TABLOSU!

Ressam Catzeflis, yeni bir tabloya başlamak istiyordu. Tablonun adı «Bâkire» olacaktı. Fakat Catzeflis bir türlü model bulamıyor ve tabloya başlamayı geciktiriyordu. Bir gün Şanzelize'de gezerken ondört - onbeş yaşlarında, sarı saçlı, mavi gözlü ve çok mâsum yüzlü bir kıza rastladı. Bu tam aradığı tipti. Hemen küçük kızın yanına yaklaşıp maksadını anlattı, istediği parayı da vereceğini ilâve etti.

Sarı saçlı ve mâsum yüzlü melek masmavi gözlerini tanınmış ressama dikip sordu:

— Tablonun adı nedir Mösyö?

— Bâkire!...

Mavi gözler bulutlandı ve genç küçücük kız:

— Maalesef Mösyö, dedi, tablonuza model olacak evsafta değilim.

DOMİNOCU!

Dumé ve Cucucelli karşılaşırlar:

— Merhaba Dume, nasılsın?

— İyiyim... Bugün tatildeyim de gezmeğe çıktım ..

— Çalışıyorsun demek! Nerede?

— Bir domino fabrikasında... Dominoların siyah noktalarını boyuyorum. Bugün fabrikanın boş domino yapma günü; eh dolayısiyle benim de tatilim...

Aşktan sonra

Biraz geçkince bir kadın çok genç bir delikanlı ile arkadaş olmuştu; beraberce geçirdikleri çok heyecanlı bir saatten sonra bütün kadınlarda beliren şefkat hissi ile sevgilisinin yüzüne bakan kadın sordu:

— Canım, söyle bana, küçük bir kardeşin olsun ister miydin?.

Alışkanlık!

GÜLÜNCE

Yaşlı bir İngiliz albayı genç RAF pilotlarının helecanla anlattıkları hikâyeleri dinliyordu. Hikâyeler Boer harbine aitti. Bir ara yaşlı albay gülümsedi:

— Bu sizin hikâyeler bana çocuk masalı gibi geliyor. Bakın dinleyin. Çölde idim; güneş beynimde kaynıyordu ve üç saattir yerlilerle boğuşuyordum. Fakat en sonunda on yerli birden üzerime atıldı; sekiz tanesini hakladım. İki yerli ise omuzumun bir yanından öbür yanına bir mızrak sokmağa muvaffak oldular ve beni bir ağaca astılar; tam üç gün ağaçta asılı kaldım...

Bunu dinleyen pilotlardan biri yüzünü buruşturdu:

— Kimbilir ne kadar canınız yanmıştır!...

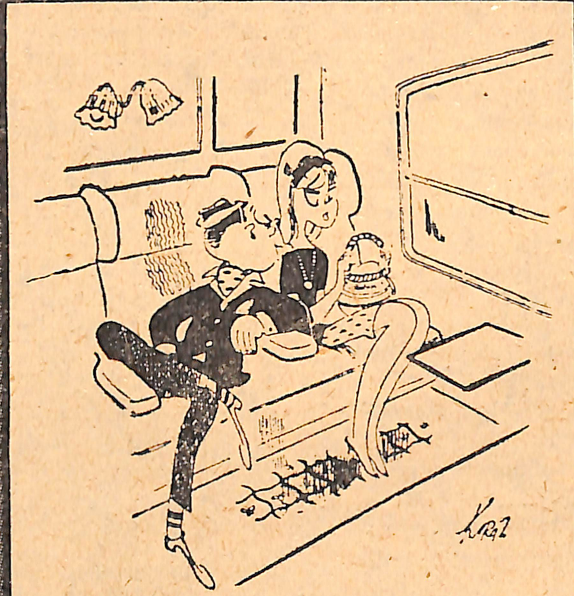
Yaşlı albay:

— Pek değil, dedi, yalnız güldüğüm zaman hakikaten canım yanıyordu!...

— Benimle bir kerecik olsun böyle uzun vedalaşmadın!

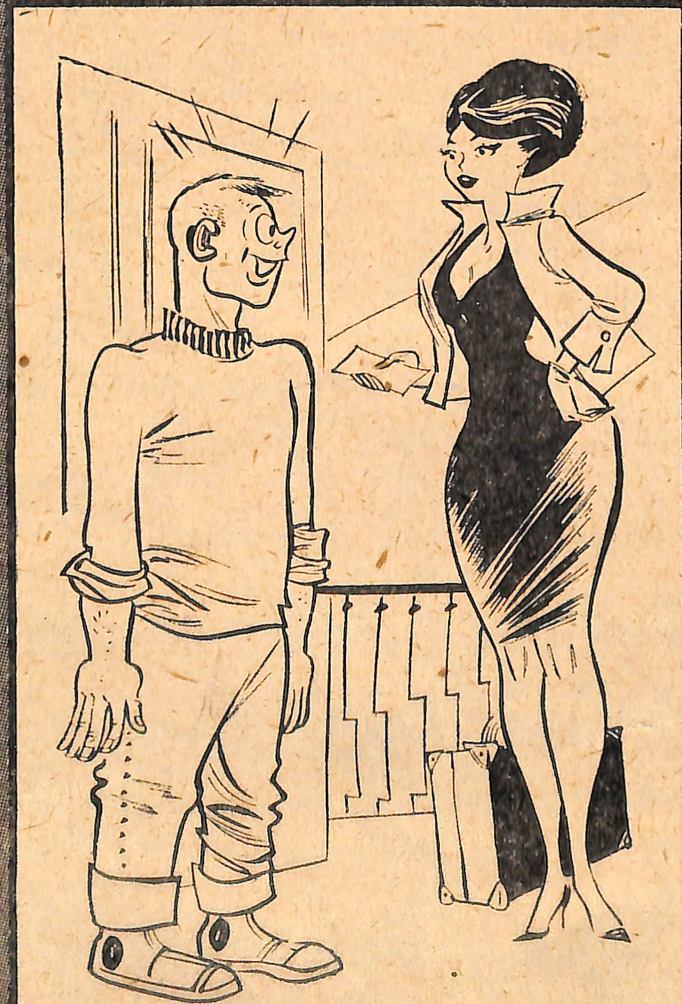
Dünya KARİKATÜRLERİ

—TIPKI SİZİN GİBİ BİR KIZ KARDEŞİM VAR BENİM... BÖYLE TRENDE GİDİP GELİRKEN BİR KOCA BULUVERDİ!..

—MAAŞIMA ZAM YAPMAZSINIZ ÖLECEĞİM... BAKIN, NE KADAR ZAYIFLADIM!

—BİR ÇOCUK İÇİN MÜREBBİYE ARIYORMUŞSUNUZ... BABASI SİZ MİSİNİZ?..
—HAYIR, ÇOCUK BEN'İM!

—BU SENE SANA DA AYRI BİR VALİZ LÂZIM DİYE DÜŞÜNDÜM KOCACIĞIM!..

T.C. ZİRAAT BANKASI

Ziraat Bankası Tasarruf sahiplerine daima en zengin ikramiyeleri verir

Basın - 3330/65

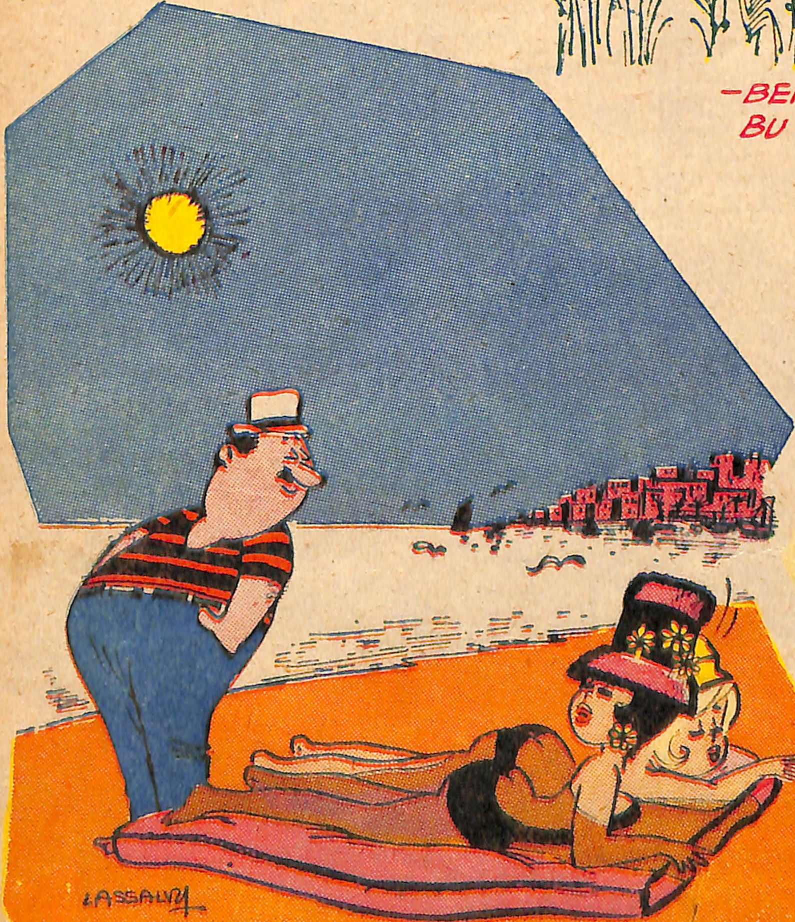
Akbaba

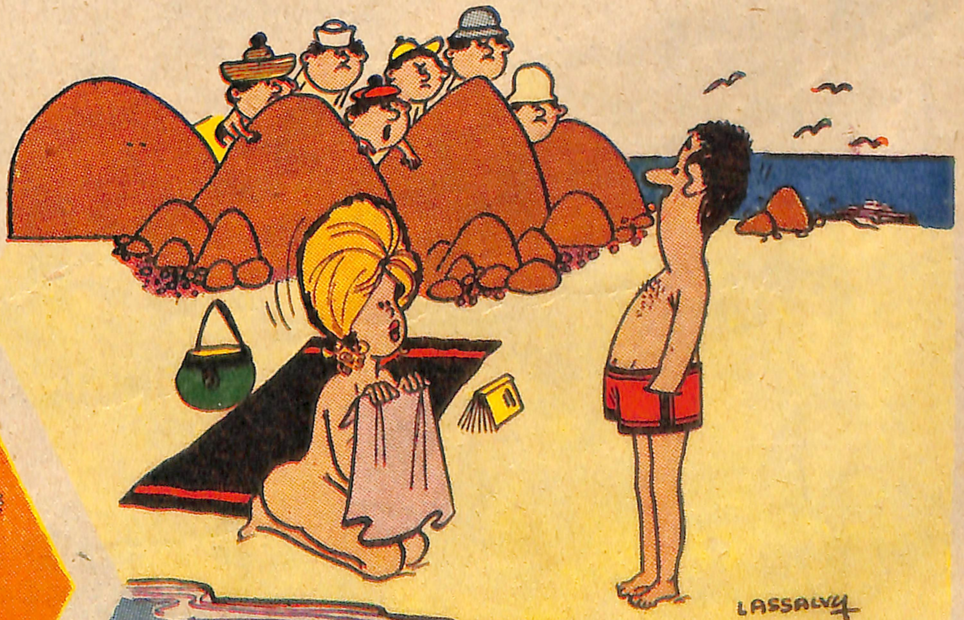
—KAPI AÇIK BANYO YAPARAK İNİP ÇIKANLARI HEYECANA DÜŞÜRDÜĞÜNÜZ İÇİN CEZA YAZIYORUM...

—BENİM GÜZEL KELEBEĞİM, SENİ AVLAMAK BU KADAR KOLAY OLMAMIŞTI...

—KOCAMAN BİR BULUT MU GEÇİYOR?
—HAYIR, KOCAMAN BİR HAYVAN!..

—YUH ENAYİ!.. KIZI NEYE ÜRKÜTTÜN BE?..